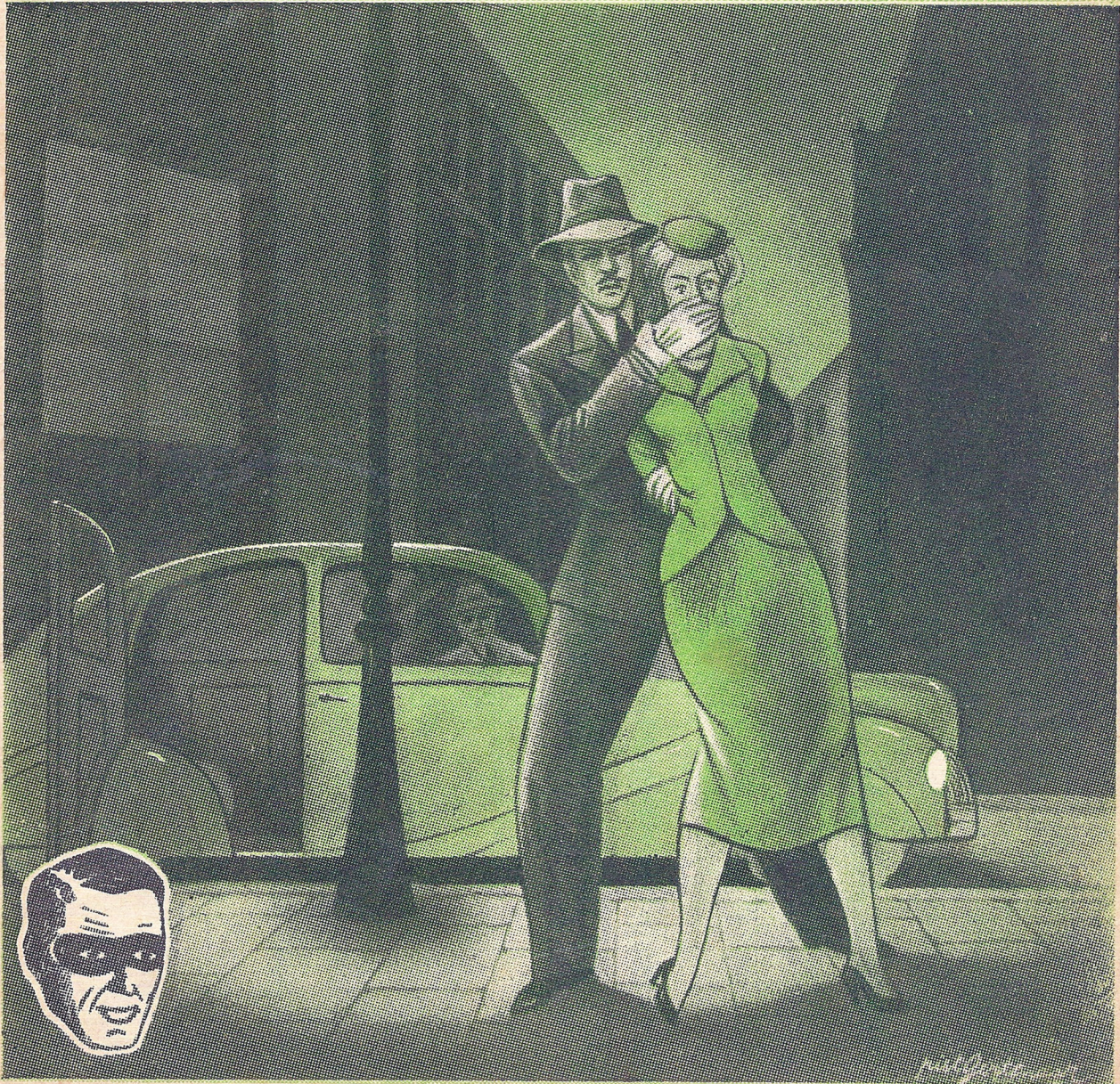

Nr. 26

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HET SYNDICAAT DES DOODS

HET SYNDICAAT DES DOODS

HOOFDSTUK I

Waarin zich voor een slagerswinkel een drama afspeelt en een hoofdinspecteur in troebel water probeert te vissen.

— Calling all cars.... Calling all cars..
Calling all cars in New York City....

De beide agenten in de politiewagen bogen zich instinctief iets naar voren en luisterden ingespannen naar de woorden, welke uit de kleine luidspreker in het dashboard kwamen.

— Calling all cars.... Calling all cars.. (Oproep aan alle wagens).... Enkele ogenblikken geleden werd voor de slagerswinkel op No. 1082 in Third Avenue tussen de 64th en 65th street een man vermoord door mitrailleurvuur vanuit een snel voorbij vliegende zwarte wagen.... Het nummer van de wagen luidt NY-53964.... Deze wagen moet achtervolgd en aangehouden en met chauffeur naar het Hoofdbureau overgebracht worden.... Einde der oproep....

Inmiddels had de chauffeur van de politiewagen de gaspedaal snel ingedrukt en de auto schoot als een raket over Third Avenue in de richting van No. 1082, terwijl de loeiende sirene een wig dreef in de dikke colonne auto's, die op dat ogenblik de Avenue vulde.

— Welk nummer zitten we hier, Joe? vroeg de chauffeur aan zijn naast hem zittende collega.

— 912, Sam.... nog een mijl ongeveer, hè.... donkere wagen NY-53964.... als hij deze kant uitrijdt moeten we hem tegen komen, tenzij hij één van de zijstraten ingeslagen is.... zet hem op, Sam....

— Daar komt een donkere wagen, Joe, riep de chauffeur uit. Kijk goed uit want ik kan mijn blikken niet van het verkeer afwenden....

— Calling all cars.. Calling all cars..., begon plotseling de luidspreker in het dashboard weer te spreken. Aanvulling op de mededeling van enkele minuten geleden.... de donkere wagen NY-53964 werd zojuist signaleerd op Third Avenue tussen de 61st en de 62nd Street.... Einde van de mededeling....

— Sam, riep Joe enthousiast uit. Hij komt hierheen.. we zitten hier bij de 59ste

Straat.... zet hem op.... ik neem de mitrailleur vast in mijn handen.. we zullen hem er eens even van langs geven als hij niet wil stoppen....

De politiewagen schoot met onverminderde snelheid door het drukke verkeer, terwijl Joe's ogen iedere voorbijvliegende wagen uit tegenovergestelde richting nauwkeurig controleerde. De sirene deed voetgangers, die juist de brede Boulevard over wilden steken verschrikt uit elkaar stuiven, een hond nam met zijn staart tussen de benen de wijk, en Joe had inmiddels zijn machinegeweer door het geopende portierraampje gestoken en hield daarmee alle tegenliggers onder schot.

— Daar komt hij, Sam, riep Joe enthousiast. Naar links, Sam, steek de weg over.. we zullen hem de pas proberen af te snijden.... verdomme wat heeft hij een vaart.... hij rijdt toch zeker 60 mijl.... meer naar links Sam....

De politiewagen zwenkte snel de brede rijweg over naar de linkerkant, waar Sam het nogal te kwaad kreeg met het tegenliggend verkeer.

— Daar is-t-ie, Sam, klonk Joe's stem weer.... vaart minderen.... ik heb het nummer al gezien.... zet de wagen er voor, Sam.

Sam volgde zwijgend de bevelen van zijn collega op, liet de wagen scherp naar links draaien en plaatste hem dwars over de weg. De signaleerde wagen was inmiddels tot op enkele meters genaderd, maar de bestuurder had het gevaar gezien, trok met een ruk het stuur naar links, met het gevolg, dat hij in een gevaarlijke bocht achter de politiewagen omvloog.

— Draaien, Sam, hij is er achterlangs gegaan, vooruit dan, Sam, anders gaat hij er van tussen.

De politiewagen keerde snel en vloog dan als een pijl uit een gespannen boog op het midden van de rijweg tussen de twee stromen op en af rijdende wagens naar voren, de signaleerde auto achterna.

Inmiddels klonk vanuit tegenovergestelde richting nog een sirenegeloei. Er kwam een andere politiewagen aan gevlogen, die NY-53964 eveneens in de gaten had gegrepen.

Sam liet de wagen nog iets meer naar links gaan, terwijl Joe met zijn uit het portierraampje stekende mitrailleur de rechts van hen rijdende automobilisten beduidde vaart te minderen en zich zo ver mogelijk van de betrokken wagen te verwijderen.

De uit tegenovergestelde richting komende politieauto schoot dwars de weg over, draaide in een duizelingwekkende bocht om en kwam vlak voor de gesignaleerde wagen terecht. Sam had zijn auto inmiddels naar rechts gedreven en probeerde NY 53964 aan de rechter kant voorbij te komen. Deze moest vaart minderen, doch trachtte nu naar links uit te wijken en over de brede rijweg te keren.

Toen kon Joe zich niet meer bedwingen. Hij was over de leuning van de voorbank gesprongen, stak zijn machinegeweer door de zijruit van het achterportier en.... Rikketikketikketikketikketikke....

Plotseling een geknars van remmen en een oorverdovend gepiep van schurende banden over het asphalt. De achtervolgde wagen schoot als een carroussel over het wegdek en kwam aan de andere kant tegen een lantaarnpaal tot staan.

Sam zat er boven op. Hij liet de wagen vlak naast de getroffen auto stil staan en Joe was er, thans met een revolver in de hand, al uitgesprongen. Nog voordat de bestuurder van de gestrande wagen gelegenheid had gehad om de motor af te zetten, had Joe de ruit van het portier verbrijzeld en zijn revolver naar binnen gestoken.

— Dat kost je je rijbewijs, Mister, siste de politiemann tussen zijn tanden. Vooruit, kom d'r uit, en gauw een beetje, anders zal ik je d'r uit schieten. Of ben je soms moe? Nou, dan kun je uitrusten op de elektrische stoel, hoor.

Inmiddels was ook de andere politie-wagen naderbij gekomen en waren de politiemannen uitgestapt. De bestuurder van de wagen No. 53964 kwam naar buiten, zijn polsen werden in nikkelen boeien geklonken en toen stapte hij bij Joe achter in de wagen, terwijl de andere agenten bij het gestrande vehikel bleven wachten totdat deze weggehaald zou zijn.

In snel tempo ging het naar de Police Department, waar een kwartier later gestopt werd.

Sam en Joe stapten uit en liepen met hun arrestant tussen hen in het trottoir over om het gebouw te betreden.

Zij zouden hun doel echter nimmer mogen bereiken, want juist toen ze de stenen treden van de stoep op wilden lopen, schoot een donkere wagen in vliegende vaart langs het trottoir, stopte heel even en toen brak het ratelend lawaai van een machinegeweer los. Tientallen kogels schoten in nog geen kwart minuut vanuit de wagen over het trottoir naar de ingang van het hoofdbureau van politie. En toen de twee agenten met hun arrestant zwaar getroffen op de stenen vielen was de auto, waaruit deze overval gepleegd was, al weer verdwenen.

Captain Andrews van de Federale Recherche liep met zijn handen op de rug door het grote vertrek, terwijl hij naar de woorden luisterde van Luitenant MacGuire van het Homicide Squad (Moord-Brigade).

— Om kwart over drie liep agent Miles No. 26754 tussen de 64ste en 65ste Straat over Third Avenue. Voor de slagerswinkel op No. 1082 wandelde een man, die plotseling vanuit een voorbijrijdende wagen werd neergeschoten door machinegeweer-vuur. Toen Miles bij het lichaam van de man aankwam was deze reeds dood. Hij had een stuk of tien kogels in zijn body. Vlak bij hem vond agent Miles een steen waar om een stuk papier zat gebonden. Op dit papier stond geschreven: „DIT HAD MORGAN KUNNEN VOORKOMEN” Hier hebt U het.

Captain Andrews had het stuk papier van zijn ondergeschikte aangenomen en bestudeerde de vijf woorden, die er met een schrijfmachine in hoofdletters waren opgetypt.

— Dus toch, hè? siste Andrews tussen zijn tanden, terwijl hij het papier achteloos op zijn bureau wierp. Ga verder, MacGuire.

De luitenant schraapte zijn keel en volgde dan:

— Agent Miles had de wagen waaruit geschoten was kunnen signaleren als NY-53964. Het radiostation gaf dit nummer door en binnen tien minuten was de auto op Third Avenue bij de 59ste Straat aangehouden. Sam Hopkins en Joe Vanraay brachten de moordenaar over naar het bureau, waar ze, toen ze op het punt stonden om naar binnen te gaan, vanuit een voorbijrijdende wagen werden gemitrailleerd. De arrestant en Joe Vanraay zijn dood,

Captain. Sam Hopkins leeft nog, maar is er zeer slecht aan toe.

— Deze keer werd er geen briefje om een steen bijgevonden, hè, Luitenant? vroeg Captain Andrews.

— Neen, Sir, antwoordde MacGuire. Ik denk dat ze daar geen tijd voor gehad hebben. Het ligt er volgens mij dik bovenop, dat de bende heeft willen voorkomen, dat de arrestant zou doorslaan.

— Mijn idee, MacGuire, zuchtte Captain Andrews. Enfin, jij hoeft je verder niet meer met de zaak te bemoeien, omdat deze moord in verband staat met de zaak, die ik in onderzoek heb. Laat het slachtoffer identificeren en leg de gegevens op mijn bureau. Enne... ja.. probeer eens uit te vinden, wie die boef is, die hier voor de deur vermoord werd....

Luitenant MacGuire knikte en verliet het vertrek. Gedurende een volle minuut staarde Captain Andrews door het venster van zijn werkkamer naar het trottoir beneden hem, dat door de mannen van het Emergency Squad (Nood-Brigade) tot op vijftig meter aan weerszijden van de ingang was afgezet en waar detectives bezig waren patroonhulzen op te rapen.

— Kan ik even bij U komen, Hoofdinspecteur?

Andrews draaide zich om, liep naar de telefoon, draaide een nummer en vroeg:

— Ja, luidde het korte antwoord.

Andrews legde de hoorn weer op de haak, griste het papier van zijn bureau en verliet zijn kamer om zich naar het vertrek van zijn chef te begeven.

— Ga zitten, Andrews, zei deze, terwijl hij een kistje sigaren over het bureau naar zijn ondergeschikte toeschoof.

— Het begint er lelijk uit te zien, sir, zei Andrews teneergeslagen. Drie moorden binnen een half uur, sir. Ik weet niet wat hiervan het einde zal zijn.

— Vier moorden, Andrews, verbeterde de hoofdinspecteur hem.

— Vier? Drie, sir. Die man in Third Avenue, zijn moordenaar en Joe Vanraay, één van onze mannen.

— En Sam Hopkins, Andrews, vulde Hoofdinspecteur Bishop aan. Sam Hopkins stierf drie minuten geleden. Ik kreeg zojuist het bericht door van de dokter.

Het was even stil in het ruime, warm gemeubileerde vertrek, waar grote kaarten en plattegronden van New York de wanden bedekten en waar de vele draden

van het ingewikkelde politie-apparaat samenkwamen.

De stilte woog zwaar op Captain Andrews, die nu reeds meerdere weken met dezelfde zaak bezig was zonder dat hij ook maar één gering succes had kunnen oogsten.

— Ja, ging Hoofdinspecteur Bishop verder. Vier moorden binnen een half uur, Andrews. Heb je er een verklaring voor?

Andrews haalde de schouders op en wierp het stukje papier op het bureau van zijn chef. Zonder het op te nemen las deze:

— DIT HAD MORGAN KUNNEN VOORKOMEN. Dus weer Het Syndicaat des Doods, hè? Dat betekent dus nu reeds zes nul voor hen. Zes moorden, Andrews, die Morgan had kunnen voorkomen.

— U wilt toch niet zeggen, dat Morgan toe had moeten geven, sir? riep Andrews verbaasd uit.

— Neen, dat niet, Andrews. Maar het blijft een feit, dat hij ze had kunnen voorkomen. Van de zes doden is er één boef bij, maar de andere vijf waren mannen, die hun plicht deden. Sam Hopkins en Joe Vanraay als agenten in onze dienst en drie arbeiders uit de fabriek van Morgan. Vijf levens, die Morgan met zijn geld had kunnen redden, Andrews. Je vindt het gek, dat ik zo spreek, hè? Maar het is zo.

— Maar wat had Morgan dan moeten doen, sir. Betalen aan die bende?

— Neen, dat niet direct, maar hij had ons kunnen helpen, die bende uit te roeien. Hij had gehoor moeten geven aan hun eisen tot betalen, dan hadden wij tussen beiden kunnen komen. Maar Morgan blijft in Park Side Avenue en laat liever al zijn drie duizend mensen vermoorden dan één dollar risico te lopen.

— Dat ben ik niet met U eens, sir, sprak Andrews zijn chef tegen. Morgan is geen slecht mens. Hij is schat en schat rijk, hij is multimillionair, maar zijn arbeiders dragen hem op de handen. Hij is een filantroop, die duizenden en nog eens duizenden weggeeft.

Hoofdinspecteur Bishop maakte een wuivend gebaar met zijn linkerhand en haalde de schouders op.

— Hoe het ook zij, Andrews. Zonder zijn medewerking kunnen wij niet veel beginnen tegen die organisatie, die zich het Syndicaat des Doods noemt. Ik vind het wel vreemd, dat zij zich uitsluitend op Morgan concentreren. Waarom proberen zij niet

hetzelfde spelletje bij een andere industrieel?

— Omdat ze bij Morgan nog geen succes gehad hebben, sir. Ze willen schijnbaar niet te veel hooi op hun vork nemen.

— Wat zijn de laatste berichten uit de fabriek van Morgan?

— Van de drie duizend arbeiders weigeren er nu reeds twaalfhonderd om verder te werken, omdat twee van hun kameraden werden vermoord en omdat er steeds een briefje bij het lijk lag met „DIT HAD MORGAN KUNNEN VOORKOMEN” er op. Ze weten, dat Morgan wordt aangevallen door een organisatie, die geld van hem eist, ze weten ook dat Morgan geweigerd heeft te betalen en vonden hem een held, maar nu het mensenlevens gaat kosten, beginnen ze Morgan's millioenen te vervloeken.

— Wat ben je van plan te doen, Andrews? vroeg de hoofdinspecteur, terwijl hij enkele aantekeningen maakte op een voor hem liggende blocnote.

— Ja, ziet U, sir, ik had eigenlijk voor willen stellen, dat U persoonlijk eens met Mr. Morgan gaat praten. Misschien kunt U hem overtuigen, dat het belangrijk is om zogenaamd aan de eisen, die het Syndicaat des Doods aan hem stelt, te voldoen.

Hoofdinspecteur Bishop zat met zijn potlood een paar poppetjes te tekenen en scheen het voorstel van Captain Andrews ernstig te overwegen. Dan legde hij het potlood neer en antwoordde:

— Goed, Andrews, ik zal naar Morgan gaan. Maar vergeet niet, dat Morgan een machtig mannetje is, dat Wallstreet voor een groot deel beheerst. Ik voel er dus in mijn positie niets voor om me in zijn ogen onmogelijk te maken. Maar, goed, ik zal eens met hem gaan praten. Tenslotte kan het zo ook niet langer doorgaan.

Na nog enkele kleinigheden te hebben besproken verliet Captain Andrews het vertrek van zijn superieur en keerde naar zijn eigen kamer terug.

In de gerieflijke salon van John Templar's flat in de 42ste Straat, zat het gehele gezelschap bijeen. Charles Houston, James Parker, Ophelia Morgan en Maryse Choisie en „last not least” de Grote Onbekende zelf.

John Templar en Ophelia waren juist teruggekeerd van een bezoek aan Mr. Morgan, die uiting had gegeven van een

ongekende vreugde bij het weerzien van zijn dochter. Doch al spoedig was het ge-laat van de oude heer weer verstrakt en hadden de ogen weer die matte, vermoeide uitdrukking gekregen. Op aandringen van Templar had Mr. Morgan verteld welke zorgen hem drukten en hoe hij lastig gevallen werd door een organisatie, die zich het Syndicaat des Doods noemde. Deze bende had een bedrag van 50 duizend dollar van de millionair geëist, hetwelk deze evenwel geweigerd had te betalen. Onmiddellijk was één van de arbeiders uit zijn fabriek, The Morgan's Refrigerator Manufactory vermoord, met het gevolg, dat een deel der arbeiders de volgende dag niet naar de fabriek was gekomen. Naast het lichaam van de vermoorde man had men een briefje gevonden met de woorden: „DIT HAD MORGAN KUNNEN VOORKOMEN”. De eis werd herhaald, zonder dat Mr. Morgan evenwel toegaf en drie dagen later werd andermaal één van zij arbeiders op de weg naar huis doodgeschoten.

— Maar wat kan in vredesnaam het doel van die bende zijn? riep Charles verwonderd uit, nadat Templar het gehele relaas had verteld.

— Dat is nogal duidelijk, Charles, vond de avonturier. Mr. Morgan werd bevolen vijftig duizend dollar te betalen, hetgeen hij weigerde. Een van zijn arbeiders werd vermoord en men legde er het bekende briefje bij. Dit verwekte natuurlijk een paniekstemming onder de duizenden arbeiders, waardoor een groot deel weigerde naar de fabriek terug te keren. Na de tweede moord bleven er nog meer weg. Mr. Morgans IJskasten fabriek, die met orders overstelpt is, zal binnenkort geheel lamgelegd worden, hetgeen Mr. Morgan veel en veel meer dan 50 duizend dollar zal kosten. Begrijp je nu de hele opzet van die bende?

— Maar, dat is toch beestachtig, riep Charles woedend uit. Onschuldige mensen eenvoudig te vermoorden teneinde hun patroon daardoor te pressen geld af te geven.

— Maar heeft Mr. Morgan die zaak dan niet in handen van de politie gegeven? vroeg Maryse Choisie, de charmante Française, die sedert het jongste avontuur der vrienden bij hen was gebleven ¹⁾.

— Natuurlijk, antwoordde Ophelia,

¹⁾ Zie Nos 23, 24 en 25.

maar de politie verlangt dat vader met het geld naar een bepaalde plaats zal lopen, zodat de politie haar slag kan slaan wanneer de boeven het geld in ontvangst willen nemen. En dit heeft vader geweigerd. Ik kan hem trouwens geen ongelijk hierin geven.

— Toch vind ik de houding van je vader niet juist, Ophelia, vond Templar.

Niet juist? riep het meisje verwonderd uit. Moet hij dan toegeven aan die schurken?

— Niet bepaald, maar hij moet de politie in de gelegenheid stellen deze bende uit te roeien en dat kan alleen maar gebeuren wanneer de politie op de één of andere manier contact met die organisatie krijgt.

— Hoe moest je vader dat geld betalen, Ophelia? vroeg Maryse Choisie weer.

— Hij moest het geld in coupures van honderd dollar in een actetas doen en hiermede te voet naar Times Square lopen. Onderweg zou het hem dan uit de hand gerukt worden, waarna vader rustig naar huis terug moest keren.

— Maar dan had de politie je vader toch kunnen volgen en de dieven arresteren zodra deze hem de tas uit de hand rukten?

— Ik zie wel, dat jij nog nooit eerder in New York geweest bent, Maryse, glimlachte Templar. Anders zou je geweten hebben, dat Times Square de theaterbuurt van New York is en één van de drukste wijken van de stad. Iedere dief zou hier onmiddellijk in de mensenmenigte hebben kunnen verdwijnen. Daarom worden er op Times Square ook zo ontzettend veel diefstallen door gewone zakkenrollers gepleegd, evenals op Broadway en in de 52ste Straat.

— Maar, John, zei Ophelia, jij hebt vader nu wel gezegd, dat we hem zullen helpen, maar ik vraag me nog steeds af hoe dit zal gebeuren.

Templar liet zijn sigarettenkoker rond gaan en nadat iedereen er één had opgestoken, strekte de Grote Avonturier zijn lange benen behagelijk uit en plaatste zijn vingertoppen tegen elkaar, terwijl zijn sigaret nonchalant tussen zijn lippen bengelde en een dun rookstraaltje naar het plafond opzond.

— In de eerste plaats kunnen we gevoelig aannemen, zo begon hij, dat we hier te maken hebben met een uitgebreide en machtige organisatie, die de beschikking heeft over geld, auto's en machinegewe-

ren. De beide arbeiders werden vanuit een snel weggrijdende wagen gemित्रailleerd. Deze organisatie nu, die zich het Syndicaat des Doods noemt, en met deze naam de schriftelijke eisen aan Mr. Morgan heeft ondertekend, beoogt grote industrielen te chanteren of, indien deze weerstand mochten bieden, hun bedrijven lam te leggen door een moordpartij onder het personeel te houden. Een organisatie dus, die er geen enkele moraal op nahoudt, daardoor een groot gevaar voor de gemeenschap, en waarschijnlijk een organisatie is, gerecruiteerd uit beroepsmisdadigers. Zij heeft het geenszins op het leven van Mr. Morgan gemunt, maar op diens geld. Ik wilde Mr. Morgan nu voorstellen aan een eerstvolgende oproep van de bende gehoor te geven en zich met het geld op weg te begeven. Wij behoren niet tot de politie en niemand kent ons. We moeten ook zo min mogelijk in de buurt van het huis van Mr. Morgan aan Park Side Avenue komen, maar niettemin zou het aanbeveling verdienen, wanneer één van ons zich permanent in dat huis zou ophouden. En wie zou daar beter voor in aanmerking kunnen komen dan Ophelia, de eigen dochter van Mr. Morgan, wier aanwezigheid toch allerminst argwaan op kan wekken. Ophelia geeft ons dan telefonisch alle nieuwtjes door en wij kunnen haar vader door middel van haar instrueren. Wat denken jullie van dit voorstel?

— Ik vind het best, vond Ophelia.

— Ja, John, maar vergeet niet, dat een dochter van een millionair altijd een grote aantrekkingskracht bezit voor chanteurs. Ik behoef je alleen maar even te herinneren aan ons laatste avontuur in New York met de bende van Cullingham.¹⁾

— Nou, goed, riep Maryse Choisie plotseling uit, laat ik met Ophelia mee gaan en bij haar gaan inwonen. Als vriendin van de dochter des huizes kan ik toch evenmin argwaan opwekken, zou ik zeggen.

— Ja, dat vind ik een goed idee, vond Charles. wat denk jij er van John?

Templar knikte langzaam met het hoofd en keek even naar de knappe Francaise.

— Goed, zei hij dan. Maryse gaat met Ophelia mee naar Park Side Avenue, dan zijn meteen de vrouwen buiten schot en

¹⁾ Zie Nos 3 en 4: Rafles te New York en de Koning der Misdadigers.

kunnen wij met zijn drieën ongestoord handelen. Ik zou maar onmiddellijk gaan, als ik jullie was. We moeten zo snel mogelijk optreden.

Binnen een half uur verlieten de beide meisjes met hun bagage het huis aan de 42ste Straat, terwijl de drie mannen door het venster de weggrijdende taxi nastaalden.

— Ik weet het niet, John, begon Charles, maar ik heb er net zo'n gevoel van of we die arme kinderen juist in het heetst van de strijd jagen.

— Ach, Charles, kom toch, zei Templar berispelend. Het zou wel een wonder zijn als jij weer niet eens een bezwaar had kunnen vinden. Zodra Ophelia iets moet doen, zie jij haar in je verbeelding al aan handen en voeten gebonden in de één of andere kelder liggen, waar ze door enkele ongere elementen gefolterd wordt. Kom, blijf met je beide benen op de grond staan en dwaal niet te veel van de werkelijkheid af.

Charles sloeg beschaamd zijn ogen neer, maar kon het idee, dat Ophelia een zeker gevaar tegemoet reed, niet van zich afzetten. Het was echter al te dikwijls gebleken, dat zijn vriend gelijk had gehad, en hij vond het daarom raadzamer om maar niet meer over zijn voorgevoelens te spreken.

De deur van de grote salon in het huis van Mr. Morgan aan Park Side Avenue werd langzaam geopend en Jones, de butler, schreed onhoorbaar over de drempel.

— Hier is een meneer, die U wenst te spreken, sir, lispelde het factotum.

— Wie is het, Jones, vroeg Mr. Morgan geïrriteerd.

— Hoofdinspecteur Bishop van de F.B.I. (Federal Bureau of Investigation = Federale Recherche), sir.

— Laat maar binnen komen, Jones.

De butler verdween met een lichte buiging en liet even later de aangediende bezoeker het vertrek binnen.

— Gaat U zitten, inspecteur, zei Morgan zonder de man aan te zien of uit zijn fauteuil op te staan. Wat is er van Uw dienst?

— Het spijt mij, dat U al weer door de politie wordt lastig gevallen, Mr. Morgan, begon de hoofdinspecteur, maar een gebeurtenis, welke ongeveer een uur geleden plaats vond, noodzaakt mij eens een persoonlijk onderhoud met U te hebben.

De hoofdinspecteur hield even op, om de reactie van zijn woorden op het gezicht van de multimillionnaire waar te nemen. Deze rookte echter zwijgend verder zonder zijn blikken van de punten van zijn schoenen af te wenden.

— Ongeveer een uur geleden werd wederom één van Uw arbeiders uit de Refrigerator Manufactory vermoord, sir. Midden op de dag in Third Avenue. Hij werd vermoord door de bestuurder van een auto, welke mijn mensen kort daarop wisten aan te houden. De moordenaar werd naar het hoofdbureau overgebracht door twee agenten en vlak voor de ingang werden deze drie mannen vanuit een andere wagen gemित्रailleerd. Naast het lijk van de man, die in Third Avenue gevonden werd, lag een briefje met de woorden: „DIT HAD MORGAN KUNNEN VOORKOMEN” er op, sir.

Morgan gaf geen antwoord en bekeek nog steeds zijn glimmende bruine schoenen.

— En? vroeg de multimillionnaire.

— Wel, Mr. Morgan, vervolgde hoofdinspecteur Bishop, terwijl hij enigszins onrustig zijn grijze vilthoed in het rond draaide, ik geloof, dat het tijd begint te worden, dat U ons eens wat gaat helpen om deze bende op het spoor te komen.

— Moet ik daarmee helpen? riep Mr. Morgan verbaasd uit. Ben ik van de politie of U? Betaal ik soms nog niet genoeg belasting?

— Daar gaat het niet om, Mr. Morgan, maar de politie is ook niet een apparaat dat almachtig is. Al hadden wij maar vast één van de bendeleden in onze handen, en... levend natuurlijk. Dat zou al een behoorlijke stap in de goede richting zijn.

— En wat verlangt U van mij, inspecteur?

— Dat U gehoor geeft aan de eis van die bende en zich bereid verklaart het geld te betalen. Wij geven U de verzekering, dat dit geld niet verloren zal zijn en dat wij hiermee een begin maken met de definitieve uitroeiing van het Syndicaat des Doods, Mr. Morgan.

Op dat moment werd de deur van de salon voor de derde keer geopend en kwamen Ophelia Morgan en Maryse Choisie het vertrek binnen.

— Hallo, paps, riep het meisje vrolijk uit, daar ben ik al weer. En dit is het meisje waar John U vanmorgen over sprak. Mag ik jullie even aan elkaar voorstellen,

Maryse Choisie - Mr. Morgan, mijn vader.

De multimillionnair was ditmaal wel uit zijn fauteuil omhooggerezen en gaf het knappe meisje de hand, terwijl zijn betrokken gezicht iets opklaarde.

— Aangenaam kennis met U te maken, miss Choisie. Oh.... pardon.... laat ik jullie even voorstellen. Dit is Hoofdinspecteur Bishop van de F.B.I. Inspecteur, mijn dochter Ophelia en haar vriendin, miss Choisie.

— Storen we, paps? vroeg Ophelia, terwijl ze zich in een stoel liet neervallen en Maryse beduidde haar voorbeeld te volgen.

— Neen, helemaal niet, kind. Hoofdinspecteur Bishop kwam me even spreken over die zaak waar ik je al van verteld heb.

— Mr. Morgan, begon de hoofdinspecteur. Is deze dame niet Uw dochter, die ongeveer een jaar geleden werd ontvoerd door de bende van Cullingham en die toen door tussenkomst van een zekere John Templar weer werd bevrijd?

— Ja, inspecteur, dat is zij inderdaad. Hoezo?

— Ach, neen, zo maar, Mr. Morgan. Is Mr. Templar op het ogenblik ook hier, miss Morgan? vroeg de hoofdinspecteur.

Ophelia wierp even een snelle blik in de richting van Maryse en haar vader. Toen trok ze haar rode lippen in een bevallige glimlach en antwoordde:

— Neen, inspecteur, Mr. Templar is niet hier. Waarom dacht U dat?

— Och, omdat U zo juist tegen Uw vader zei, dat miss Choisie het meisje was waarover „John” reeds had gesproken. Ik dacht, dat deze John misschien John Templar zou kunnen zijn. Maar, John is nogal een veelvoorkomende naam hè? Enfin, Mr. Morgan, zullen we nog even ter zake komen?

— Gaat U gang, inspecteur, antwoordde Mr. Morgan.

Ophelia gaf Maryse een wenk en de meisjes stonden onmiddellijk op.

— Ach, paps, als jullie over zaken gaan spreken zullen wij ons maar terugtrekken. Vrouwen zijn volgens mannen altijd veel te nieuwsgierig en te spraakzaam. Tot ziens, inspecteur Bishop, het was me aangenaam kennis met U te maken.

De hoofdinspecteur maakte een hoffelijke buiging naar de beide dames.

— Het genoeg was geheel aan mijn kant, Miss Morgan. En, mocht U John Templar toevallig nog een ontmoeten,

doet U hem dan mijn groeten, hè?

Ophelia keek de politieman even door-dringend aan, doch met een vlotte glimlach antwoordde ze luchtig:

— Ik hoop het niet te vergeten inspecteur. Tot ziens.

Toen de deur achter de meisjes dicht viel, legde Ophelia haar vinger snel op de mond en beduidde Maryse haar te volgen. Ze gingen de bibliotheek binnen en eerst nadat de deur zorgvuldig achter hen was gesloten, waagde Ophelia het iets te zeggen.

— Heb je gemerkt hoe die vent me probeerde uit te horen? vroeg ze.

— Ja, kent hij John dan? vroeg Maryse.

— Ja, althans van naam. Ik weet niet of hij hem persoonlijk kent. Maar ik ben er van overtuigd, dat hij denkt, dat John Templar ook in New York is.

— Dan heeft hij in ieder geval goed gedacht, Ophelia, concludeerde Maryse.

HOOFDSTUK II

Waarin snode plannen gesmeed worden en John Templar zijn gebakken eieren met ham koud laat worden.

Ergens aan de zuidelijke punt van Manhattan, het voornaamste deel van New York, tussen de Manhattan Bridge en de Brooklyn Bridge stond aan de oever van de East River een oud, verwaarloosd uitzienend huis van drie verdiepingen. Via een krakend houten trapje van vijf treden bereikte men de voordeur waarop een verroeste slangenkop als klopper dienst deed.

Het huis stond geheel vrij en men kon er ongestoord omheen lopen, wanneer men zich althans niet stootte tegen een uitstekend stuk schroot, dat in de „tuin” een respectabele hoop had gevormd.

Het was die avond donkerder dan gewoonlijk. Het golvende water van de East River stroomde geruisloos voorbij en men hoorde af en toe het kabbelen van speelse golfjes tegen de houten steigers, die als donkere strepen vooruit staken. De hemel was zwart; dikke wolken, aangedreven door een stevige Zuidooster, dreven laag boven de stad en de millioenen lichtjes van Brooklyn, dat aan de andere zijde van de rivier lag, kon men slechts door een sluier van fijne avondmist onderscheiden.

Vanaf de Hudson, de brede rivier, die

links van dit stadsdeel omlaagstroomde, klonk 't onophoudelijk gestamp van motorboten vermengd met het doordringende en mysterieuze geloei van misthoorns.

Achter het eenzame huis lag Chinatown, de New Yorkse Chinezenwijk, en wanneer men zich even de moeite gaf kon men hier en daar de exotische lampjes van het Oosten zien branden. Vaag en onduidelijk dwaalden enkele tonen van Chinese volksmuziek naar de rivier om zich daar te vermengen met de contrasterende klanken van Brooklyn, schrille, syncopische geluiden, kenmerken van "White Man Jazz", die boven dit op Long Island gelegen stadsdeel uitstegen en boven de donkere, rustig voorbijtrekkende East River de tonen van Chinese violen en tokkelinstrumenten verdrongen.

Deze plaats, vanwaar men nog juist de lichtende toorts van het Statue of Liberty (Vrijheidsbeeld) kon waarnemen, was bijzonder geschikt voor een misdaad en de New Yorkse rivierpolitie had dan ook al menig lijk uit het Pythagorisch zwijgende water opgehaald.

Een achteloze voorbijganger, die zijn blikken op het alleenstaande huis gericht zou hebben, zou zich onwillekeurig afgevraagd hebben of het nog bewoond kon wezen, indien ook in New York de woningnood geen hoogtij vierde. Maar, ook al was dit allerminst bewoonbaar uitzierende huis een woning voor één of meerdere gezinnen, toch had de argeloze voorbijganger zijn verbazing moeten uitspreken over het feit, dat er ongeveer iedere twee minuten iemand naar binnen ging. Donkere, diep in de kraag van hun zwarte regenjas gehulde gestalten schreden langs de oever voorwaarts, liepen snel de paar houten treden van het trappetje op en verdwenen door de voordeur naar binnen. Om middernacht moest dit verschijnsel zeker opzien baren, maar aangezien er geen achteloze voorbijganger in de hele buurt te bekennen was, gingen de donkere gestalten ongezien hun weg in de richting van het huis en verdwenen achter de deur uit het gezicht.

Gedurende ruim tien minuten was het stil langs de oever van de East River. Geen sterveling verstoorde de nachtelijke vrede en het huis, dat misschien al eeuwen op deze plaats had gestaan, ademde rustig aan de voet van de stroothoop.

Totdot plotseling de schaduwen wreed opzij werden gedreven en plaats moesten

maken voor de verblindende lichten van een paar koplampen. Vanaf de richting van Brooklyn Bridge was een donkere wagen komen aanrijden, die een vijftigtal meters voor het huis vaart verminderde, langzaam draaide en met de achterzijde naar 't huis gekeerd bleef staan. De koplampen en het achterlicht flapten uit. Een portier werd geopend en weer gesloten en een donkere gedaante maakte zich los van de wagen. Het was een man, gehuld in zwarte jas en dito hoed, waarvan de brede, slappe rand het gehele gelaat overschaduwde. Hij liep snel in de richting van het huis, het hoofd verscholen in de opgeslagen kraag en de handen in de zakken. Doch de man nam niet de weg van zijn voorgangers. Voor het huis boog hij naar links, liep naar de achterzijde, waar de schroothoop lag en verdween door een smal, laag deurtje in het sous terrain. Toen was de rust langs de East River andermaal teruggekeerd.

In één der vertrekken van het huis, en wel in het sousterrain, verstomde plotseling het gesprek, dat op gedempte toon gevoerd was. Ongeveer twaalf mannen zaten achter een houten tafel, waarop drie in flessen geplaatste kaarsen stinkend stonden te branden. De kleine, witte vlammetjes wapperden onder de hoorbare ademhaling der aanwezigen, wier strakke blikken gericht waren op dat gedeelte van het vertrek, dat geheel in het donker gehuld was. De drie kaarsen waren namelijk dusdanig door vierkante kartonnetjes afgeschermd, dat het licht alleen om de tafel en de twaalf gezichten scheen en niet in de rest van de kamer.

Zij luisterden ingespannen naar de geluiden, die vanuit de achterkant van het huis tot hen doordrongen. Men hoorde het openen van een deur, die weer gesloten werd, het geluid van langzame, schuifelende voetstappen, ja, men hoorde de stilte, die als een atoombom in het vertrek hing en waarvan men ieder ogenblik verwachtte dat zij zou ontploffen.

De deur van het vertrek, onzichtbaar voor de mannen, piepte. Een koude luchtstroom drong naar binnen en deed de vlammen der kaarsen even hevig flikkeren, toen werd de deur geruisloos weer gesloten en de tocht hield op. Ingespannen boorden zich twaalf blikken door de donkerte, die hen van de laatst binnenkomen-

de scheidde. Zij zagen niets, maar de mannen voelden de aanwezigheid van hem, die zij verwacht hadden.

Lange tijd bleef het stil in het vertrek — misschien hoogstens een halve minuut, doch de gespannen zenuwen der mannen deed hen menen, dat het een uur was — toen klonk de stem van de onzichtbare, zacht, koud en duidelijk:

— Ik tel er maar twaalf. Waar is Unger?

Het was even pijnlijk stil in het vertrek en de onzichtbare, wiens ogen slechts een spookachtig licht weerkaatsten, kon de ademhaling van zijn mannen horen.

— Unger werd nadat hij zijn opdracht had uitgevoerd door de klabakken gegrepen, baas, zei één der mannen. Volgens Uw order volgde ik hem en ik heb hem met de twee smerissen vlak voor het Hoofdbureau van Politie kunnen neerschieten. Dat was toch Uw bedoeling, niet waar, baas?

— Ja, Forman, antwoordde de „baas”. Je hebt goed werk geleverd. Unger werd door de politie gegrepen. Hiervoor heeft hij moeten boeten. Laat dit voor jullie een les zijn. Ik houd er niet van mijn eigen mensen te laten vermoorden, maar ik kan niet riskeren, dat zij bij de politie doorslaan.

De „baas” hield even op met spreken en bestudeerde de reacties van zijn woorden op de twaalf gezichten. Een tevreden glimlach trok over zijn gelaat, waarbij twee rijen witte tanden het schaarse licht weerkaatsten.

— Goed, ging hij even later verder. Dan de volgende opdracht. Ik heb vanavond opnieuw een brief naar Morgan gezonden. Hij zal die morgenochtend ontvangen. Morgenavond moet hij met vijftig duizend dollar in een tas zijn huis verlaten en te voet naar het begin van River Side Avenue gaan, waar hij een taxi moet nemen om zich naar Grant's Tombe te laten rijden. Bij Grant's Tombe zal hij opgewacht worden om het geld af te geven. Tenminste... zo staat dat in de brief, die ik hem geschreven heb. Maar niemand van ons gaat naar Grant's Tombe. Begrepen? Behalve dan natuurlijk de politie, die wel door Morgan gewaarschuwd zal worden. Morgenavond — ik heb hem geschreven, dat hij om precies elf uur zijn huis moet verlaten — stellen drie van jullie zich bij zijn huis op, met name: Crichton, Wroe en Keegan. Forman, die van-

daag zo keurig werk geleverd heeft, neemt een donkere wagen en houdt van daaruit het huis in de gaten. Jullie drieën maken Morgan het geld afhandig, zodra hij zijn huis uitkomt, of liever, wanneer hij ongeveer een meter of twintig van zijn huis verwijderd is. Jullie verdwijnen dan onmiddellijk met de kleine sportwagen en komen regelrecht hierheen. Indien er iets verkeerd mocht gaan, dan is Forman er om jullie te achtervolgen en jullie van die moeilijkheden af te helpen, zoals hij dit bij Unger heeft gedaan. Iets te vragen?

Keegan stak aarzelend zijn vinger omhoog.

— Ga je gang, Keegan.

— Eh, moeten we Morgan alleen maar zijn tas afnemen of hem ook buiten wisten slaan?

— Heb ik zo iets dergelijks gezegd? vroeg de „baas” scherp.

— Ne...ne...neen, „baas”, antwoordde Keegan snel en trok zich zo ver mogelijk in de kraag van zijn regenjas terug.

— Doe alleen dingen, die je opgedragen worden. Je kunt alleen handtastelijk worden, wanneer Morgan moeilijkheden maakt. En dat is meer werk voor Forman. Dus dit is alles goed begrepen?

Er steeg een zwak gemompel onder de mannen achter de tafel op en toen vervolgde de „baas”:

— Dan heb ik nog iets anders, wat zeker niet minder belangrijk is, maar wat toch op de tweede plaats komt omdat het slechts een middel is om ons eigenlijke doel te bereiken. Vanmiddag heeft Hoofdinspecteur Bishop van de F.B.I. een bezoek aan Morgan gebracht, waaruit ik opmaak, dat hij Morgan heeft trachten te overtuigen eindelijk aan onze eisen te voldoen opdat de politie ons kan grijpen op het moment, dat wij het geld van Morgan in ontvangst nemen. Deze mogelijkheid is natuurlijk uitgesloten, omdat wij van plan zijn het geld ergens anders in ontvangst te nemen dan Morgan en de politie denken. Goed, maar toch dienen we hierdoor nog voorzichtiger te werk te gaan. Vandaag kreeg Morgan ook bezoek van zijn dochter en een vriendin van haar. Die vriendin interesseert me minder, maar wij zullen ons moeten concentreren op zijn dochter, die vorig jaar door de bende van Cullingham werd ontvoerd. In onze macht is dat kind millioenen waard, te meer, daar zij de vriendin blijkt te zijn van John Templar. Dus, morgenochtend

acht uur gaan Flewton en Pocks in de buurt van Morgan's huis staan. Zijn dochter zal in de loop van de dag het huis wel eens verlaten en jullie slaan jullie slag. Het is een blond, zeer knap meisje van voor in de twintig. Haar vriendin daarentegen is zwart en kleiner. Er is dus geen vergissing mogelijk. Jullie kunt beschikken over de grijze Buick. Zodra jullie haar hebben brengen jullie haar naar hier, maar maak veiligheidshalve een behoorlijke omweg, zodat ieder spoor uitgewist zal zijn. Finch moet jullie de hele dag in de gaten houden en eventuele achtervolgers bij het overbrengen van het meisje hierheen, afslaan. Finch, schiet echter niet op de wagen van je kameraden waarin juffrouw Morgan zit, want als lijk levert ze ons geen cent op. Dit is alles. Wees voorzichtig, kijk goed uit en doe je werk zorgvuldig. Morgenavond krijgen jullie geld. Goeden avond.

Vanuit de keuken in de flat aan de 42ste Straat drong de geur van gebakken eieren met ham de salon binnen, waar John Templar bezig was de ochtendbladen te lezen. In de badkamer stroomde het warme water vanuit de douche op het gespierde lichaam van Charles Houston, die uit volle borst een lied zong van eigen compositie, en dat gewijd was aan de zeep, die op dat ogenblik zijn hele hoofd ontzichtbaar had gemaakt.

James Parker, de man met de bovennatuurlijke lichaamsbouw, die Goliath in zijn schulp zou hebben doen kruipen, stond in het geriefelijke keukentje voor het elektrische fornuis en hanteerde met zijn geweldige handen de pan, waarin juist een paar eieren werden gebakken.

Bijna tegelijkertijd betraden James en Charles de salon. Charles was gehuld in een fleurige ochtendjas, waaronder een paar blote benen en fel rode pantoffels te voorschijn kwamen. Hij wenste zijn beide vrienden vrolijk goedenmorgen, greep één van de kranten en zette zich aan tafel, waarop James reeds het gereedschap, nodig voor het verorberen van een Engels ontbijt, had uitgesteld. De reus knoopte zijn plastic schortje af, bracht het terug naar de keuken en nam eveneens plaats aan tafel, waarna het ontbijt en het traditionele „ontbijt-gesprek” konden beginnen.

— Er is gistermiddag weer een moord

gepleegd door het Syndicaat des Doods, jongens, zei Templar, terwijl hij handig het zout- en pepervaatje handteerde.

Charles en James keken de spreker zijgend en tegelijkertijd vragend aan. De avonturier greep één der kranten, die opengevouwen op de vloer lag en hield deze omhoog, terwijl hij met zijn vork op de vette koppen wees.

„MORGANS MILLIOENEN EISEN OPNIEUW DODEN”

„SYNDICAAT DES DOODS MITRAIL-
LEERT TWEE AGENTEN, EEN SYNDI-
CALIST” EN EEN BURGER”.

In korte woorden vertelde Templar zijn vrienden de inhoud van het krantenbericht, waarin de moord in Third Avenue en die van de drie mannen voor het hoofdbureau van politie in sensationele termen was verrat.

— Dat betekent dus tot dusver zes moorden door het Syndicaat des Doods in deze Morgan-affaire, merkte Charles op, terwijl hij een stuk geroosterd brood naar binnen werkte.

Templar knikte en zei:

— Inderdaad, Charles. Dat zijn er zes: drie arbeiders uit Morgan's fabriek, twee politiebeambten en één boef, lid van het Syndicaat. En ik heb er zo'n voor gevoel van, dat dit niet de laatste slag zal zijn, die de bende toebrengt.

— Maar, John, dan moeten we toch werkelijk iets gaan doen, riep Charles uit.

— Ja, als we maar vast een aanknopingspunt hadden, als we maar één van die bendeleden te pakken konden krijgen. Maar je hebt gezien hoe het Syndicaat des Doods omspringt met gegrepen bendeleden. Ik ben er van overtuigd, dat ze in staat zijn een bom op onze flat te gooien, wanneer wij hier één van hun mensen gevangen hielden.

— En dan het feit, dat Ophelia ons gistermiddag opbelde om ons te waarschuwen, dat hoofdinspecteur Bishop van de F.B.I. van mening is dat wij weer eens in New York zijn. We hebben toch allerm minst inmenging van de politie nodig, zou ik zeggen. Ken je die Bishop eigenlijk?

— Kennen is het woord niet. Ik weet dat hij bestaat, maar ik heb hem nog nooit ontmoet. Och, om die Bishop maak ik me niet druk. Die Cullingham-affaire is al lang van de baan en tenslotte hebben wij die hele bende in de handen van de politie gespeeld, niet waar?

— Maar wat zijn eigenlijk je plannen?

— Ik denk er sterk over om eens een kijkje te gaan nemen in de fabriek van Morgan en me uit te geven als particulier detective. Je kunt nooit weten hoe je op de meest onmogelijke plaatsen een kleine aanwijzing vindt, Charles. Blijf jij maar zo lang met James thuis om eventuele telefoontjes van Ophelia in ontvangst te nemen. Volgens haar zeggen, heeft die Bishop haar vader gisteren er toe kunnen bewegen, gevolg te geven aan de eerstvolgende eis van de bende.

Op dat ogenblik begon de telefoon te rinkelen en onmiddellijk was John over-eind gesprongen en had hij de hoorn van de haak genomen.

— Hallo?

— Ben jij het John? vroeg Ophelia aan het andere eind van de draad.

— Ja, wat is er, Ophelia? Het lijkt net of je zenuwachtig bent.

— John, vader heeft zojuist een nieuwe brief van het Syndicaat des Doods ontvangen. Hij moet vanavond om elf uur te voet zijn huis verlaten met een tas met vijftig duizend dollar er in.

— En waarheen moet hij die brengen?

— Hij moet te voet naar het begin van River Side Avenue gaan en daar een taxi nemen naar Grant's Tombe, waar men het geld van hem in ontvangst zal nemen.

— Ghant's Tombe? Is dat niet het graf van President Grant in het Noorden van Manhattan?

— Ja, inderdaad. Nu, daar moet hij heen gaan.

— Eh, doet hij het?

— Ja, natuurlijk, Hoofdinspecteur Bishop van de F.B.I. heeft hem er toe over weten te halen, zoals ik je gisteren reeds gezegd heb. Vader heeft hem reeds opgebeld en de politie zou in de hele omgeving van Grant's Tombe vanmorgen laten surveilleren. Ben je van plan zelf ook iets te doen?

Templar gaf niet dadelijk antwoord. Het voorstel van het Syndicaat des Doods hield zijn hersens bezig. Zouden ze werkelijk riskeren met de politie in aanraking te komen teneinde Morgan's geld in ontvangst te nemen?

— Nu? hield Ophelia aan. Ga je iets ondernemen?

— Oh, ja, natuurlijk, Ophelia, antwoordde Templar. Maar ik weet nog niet precies wat. Ik zou zeggen, dat je ons over

een paar uurtjes nog maar eens op moet bellen. Is Maryse bij je?

— Maryse slaapt nog, geloof ik. Waarom, wil je haar spreken?

— Neen, dat hoeft niet; bel nog maar eens op, Ophelia. Tot straks. Hij hing, op en keerde terug naar de tafel, waar zijn eieren inmiddels koud waren geworden. In gedachten roerde hij enkele ogenblikken in zijn thee.

— Er zijn dingen tussen hemel en aarde, Charles, begon hij dan, die een mens nu eenmaal niet kan begrijpen. Maar er zijn ook dingen, die een mens wel kan begrijpen, als hij maar op het goede idee komt.

— Wat bedoel je in vredesnaam? Je spreekt gewoon in raadselen.

— Ik bedoel, antwoordde John, dat ik niet begrijpen kan waarom Morgan te voet tot aan de hoek van River Side Avenue moet gaan en eerst daar een taxi nemen. Waarom kan hij niet met zijn eigen wagen naar Grant's Tombe rijden of desnoods een taxi opbellen? Bovendien lijkt het me niet waarschijnlijk, dat de mannen van het Syndicaat des Doods inderdaad bij Grant's Tombe zullen wachten op Morgan en daarmee het risico lopen om door de politie te worden overvallen.

— Bedoel je, dat je meent, dat ze Morgan het geld onderweg afhandig zullen maken? wilde Charles weten.

— Dat bedoel ik inderdaad. Het is het meest voor de hand liggend, en het verklaart waarom Morgan te voet naar het begin van River Side Avenue moet gaan en daar een taxi nemen.

— Maar waarom stellen wij ons dan niet in de nabijheid van Mr. Morgan's huis op, mylord? vroeg James. Wij kunnen hem dan toch in de gaten houden totdat hij contact krijgt met de bende?

— Die mogelijkheid heb ik ook overwogen, James, antwoordde Templar. Maar stel nu eens voor, dat de mannen van het Syndicaat des Doods hetzelfde doen en van plan zijn Morgan het geld afhandig te maken, zodra hij de deur van zijn huis uitkomt. Wat dan?

— Dan krijgen wij slaags met de bende en eerlijk gezegd zou me dat best welkom zijn, mylord. Het is al weer lang geleden dat ik mijn knuisten eens heb kunnen gebruiken.

— Die beste James, lachte Templar. Maar wat wil je beginnen met jouw vuisten tegen een stel kerels, die met machine-

geweren gewapend zijn en er mee weten om te gaan ook?

— Ik heb tijdens de oorlog nooit iets anders in mijn handen gehad dan een zware mitrailleur, mylord.

— Dat weet ik, James, maar vergeet niet, dat we hier in New York zitten en niet ergens aan het front in Europa. We kunnen toch slecht een veldslag gaan leveren in het hartje van New York. Vergeet niet, dat de F.B.I. er sterk rekening mee houdt dat wij in New York zijn en al hebben wij de vorige keer dan ook min of meer de politie geholpen, hoofdcommissaris Bishop zou er geen been in zien om John Templar bekend te maken als de leider van het Syndicaat des Doods. Vergeet vooral niet, dat de pers voortdurend een woordje meespreekt. De linkse bladen vallen zowel Morgan als de politie aan, omdat beiden het tolereren, dat onschuldige arbeiders vermoord worden. Het Departement van Binnenlandse Zaken begint ongeduldig te worden en eist eindelijk een afdoende verklaring van de F.B.I. over de stand van zaken, terwijl ook het State Department lastig begint te worden. Het zou dus voor hoofdinspecteur Bishop een welkome afleidingsmanoeuvre betekenen, wanneer hij John Templar het één en ander in de schoenen kon schuiven, ook al weet hij bij voorbaat, dat hij mij niets ten laste zou kunnen leggen in deze affaire. Bovendien heb ik er zo'n voorgevoel van dat hoofdinspecteur Bishop de telefoonlijn van Mr. Morgan controleert en alle gesprekken laat af luisteren. Als dit zo is, dan heeft hij nu reeds zekerheid, dat John Templar in New York zit, maar ook, dat hij niet de leider is van het Syndicaat des Doods.

— Blijf je nog steeds bij je voornemen om naar Morgan's fabriek te gaan, John? vroeg Charles.

— Neen, luidde het antwoord. Dat kan wachten, Charles. Ik ga beginnen met een bezoek te brengen aan het huis van Mr. Morgan.

— Wil je... maar vind je dat niet veel te gevaarlijk, nu Bishop denkt, dat jij hier bent?

— Ik ga in een uitstekende vormoming, Charles. Maak je daarover maar niet ongerust.

— Maar wat is de reden precies van je voorgenomen bezoek?

— Ik wil onder anderen die brief van het Syndicaat des Doods, die Morgan zo-

juist heeft ontvangen, eens zien. Je kunt nooit weten of ik daar niet iets wijzer uit zou worden. Ik ben weliswaar geen Sherlock Holmes, maar ik vertrouw op mijn normale verstand. Dat is alles.

Een uur later verliet Templar zijn flat aan de 42ste Straat om zich naar Park Side Avenue te begeven. Niemand, zelfs Ophelia niet, zou hem herkend hebben. Hij was veranderd in het type van de doorsnee Amerikaan, die voor een paar honderd dollars op een kantoortje werkt. Een goedkoop, lichtgrijs sportcostuum met typische Amerikaanse, opzichtige das, hadden de plaats van zijn eerste klas maatcostuum moeten innemen. Onder zijn meesterhand was het gezicht totaal veranderd. Er lag een bezorgde trek op het gezicht, dat zeker tien jaar ouder scheen dan het werkelijk was, terwijl het gelaat zelf wat voller scheen. Zijn gang was wijfelend en regelmatig maakte hij nerveuse bewegingen met het hoofd.

Op de hoek van de 42ste Straat hield hij een taxi aan en liet zich naar Park Side Avenue rijden, waar hij in het huis van Mr. Morgan door Jones werd aangediend als Mr. Franky Petshyle.

Kort te voren was er in Park Side Avenue iets geheel anders gebeurd. Ophelia had, na het telefoongesprek met Templar, tegenover Maryse haar voorgevoel uitgesproken, dat alle telefoongesprekken vanuit het huis van haar vader door de politie gecontroleerd zouden worden, in de hoop hierdoor op het spoor van het Syndicaat des Doods te komen.

Het zou dus voor John Templar hoogst onaangenaam kunnen zijn wanneer Hoofdinspecteur Bishop er achter zou komen, of liever zekerheid zou krijgen, dat John Templar zich eveneens met de zaak bezighield. Ze besloot daarom John Templar nogmaals op te bellen, doch nu vanuit een publieke telefooncel.

Maryse, die juist bezig was geweest zich te kleden, vond dit voorstel goed en Ophelia verliet het huis.

Juist toen ze de deur achter zich dicht wilde trekken reed er een grijze Buick voor, waarin twee heren gezeten waren. Een der mannen stapte uit en stelde zich voor als Detective Holloway van de F.B.I.

— Bent U niet, miss Morgan? vroeg de detective.

— Ja, dat ben ik? Wat is er van Uw dienst?

— Hoofdinspecteur Bishop verzocht mij U naar het hoofdbureau over te willen brengen.

— Ik denk er niet aan, antwoordde Ophelia. Wanneer hoofdinspecteur Bishop mij wenst te spreken, dan kan hij mij hier bezoeken.

— Het gaat om een vriend van U, Miss Morgan... een zekere John Templar.

— John Templar? riep Ophelia verbaasd uit.

— Ja, miss. Die John Templar bevindt zich op het ogenblik op het hoofdbureau onder arrest....

— Onder arrest?? En ik heb een half uur geleden nog met hem....

Plotseling hield ze op te spreken. Ze kon zich de haren wel uit het hoofd trekken voor deze stommitieit. Ze had openlijk toegegeven, dat ze een half uur geleden nog met hem gesproken had.

— Ja, miss. Kort daarop werd hij in zijn woning gearresteerd.

— Waar woont hij dan? vroeg Ophelia scherp, terwijl haar achterdocht steeds meer opgewekt werd.

— Dat weet ik niet, miss, antwoordde de man. Ik had alleen opdracht U naar het hoofdbureau over te brengen.

— En ik doe het niet, alvorens ik met hoofdinspecteur Bishop gebeld heb, antwoordde Ophelia stijfkoppig. Ze draaide zich om teneinde weer naar binnen te gaan, doch werd plotseling van achteren door een paar handen stevig vast gegrepen. Ze worstelde als een bezetene om vrij te komen, doch binnen enkele seconden zat ze op de achterbank van de wagen, naast de man, die haar aangesproken had en die haar nu stevig in bedwang hield en haar belette te schreeuwen. De wagen was inmiddels op gang gekomen en reed in snelle vaart de Avenue af. Op hetzelfde ogenblik kwam een andere wagen, die ongeveer honderd meter van het huis verwijderd had gestaan, eveneens op gang en reed de Buick snel achterop.

Ophelia wist op dat ogenblik maar al te duidelijk, dat ze in de macht was gevallen van de mannen van het Syndicaat des Doods, die haar zouden gebruiken als gijzelaar teneinde haar vader tot betalen te dwingen. Was dit niet de tweede maal, dat zij gekidnapt werd? Eerst door de bende van Cullingham en thans door het Syndicaat des Doods?

Terwijl de Buick dwars door New York kruiste en snel in de richting van de Hudson rivier reed, bond de man een zwarte lap voor haar gezicht en stopte haar een prop in de mond. Verscheidene malen gelukte het haar in de vingers van de man te bijten, die dan een verwensing uitbraakte, maar haar krachten waren niet opgewassen tegen de zijnen en gewillig moest ze in haar lot berusten. Ze probeerde de weg blindelings te volgen, doch al spoedig was ze totaal de kluts kwijt. Wel merkte ze dat ze de rivier inmiddels bereikt hadden, want het gestamp van motorboten en het gebrul der stoomfluiten was in de wagen duidelijk hoorbaar.

De beide mannen spraken geen enkel woord en Ophelia begon zich af te vragen, waarheen zij gebracht zou worden. Zou het hun bedoeling zijn haar op een jacht gevangen te houden?

Het was haast wel zeker, dat haar vader nu het geld zou gaan betalen en dat hij waarschijnlijk zelfs vandaag nog een nieuwe eis zou ontvangen als losgeld voor zijn dochter.

Het was niet onmogelijk, dat John en Charles vanavond een spaak in het wiel zouden steken en iets meer te weten kwamen over de bende, die haar thans ontvoerd had. In ieder geval leek het haar zeer onwaarschijnlijk, dat haar leven direct gevaar liep, want een lijk bracht nu eenmaal geen geld meer op.

Terwijl al deze gedachten als een bliksemstraal door haar hoofd vlogen, suisde de wagen voort over de brede weg langs de rivier. Na een half uur ongeveer draaide hij scherp naar links en het scheen haar voor te komen, alsof ze thans langs East River reden.

Eindelijk hield de auto stil. Portieren werden geopend en men gelastte haar uit te stappen, terwijl twee paar handen haar armen vastgrepen. Blindelings liep ze enkele meters vooruit, totdat haar voeten tegen iets op botsten.

— Vijf treden op, beet één der mannen haar toe.

Ze gehoorzaamde en hoorde hoe dan een andere wagen kwam aanrijden en even later achter haar stopte.

— Hallo, Finch, zei één der mannen. Ging nogal gemakkelijk, hè?

— Knap werk, jongens, antwoordde de man, die Finch scheen te heten. De baas zal tevreden zijn. Gelukkig heb ik niets

behoeven te doen. Breng haar maar gauw naar beneden.

Ophelia werd, nog steeds geblinddoekt, naar binnen geleid. Ze daalden een trap af en kwamen in een ruime kelderruimte, en eerst toen nam men de blinddoek van haar ogen weg.

Het was een groot vertrek, waarin tegen één der wanden een lange houten tafel stond met drie in flessen gestoken kaarsen er op en een aantal stoelen er achter. De rest van het vertrek was leeg.

HOOFDSTUK III

Waarin Maryse spreekt over Templar's opgeblazen wang en Hoofdinspecteur Bishop aan het combineren slaat.

Zodra Mr. Franky Petshyle de salon van Mr. Morgan binnen was gegaan, sloot hij de deur achter zich en schoof de knip er voor. De eigenaar van het huis aan Park Side Avenue keek de vreemde bezoeker enigszins verwonderd aan en wilde tenslotte zijn ongenoegen over diens handelwijze uitspreken, toen de onbekende zijn vinger op de mond plaatste en hierdoor de millionnair het stilzwijgen oplegde.

— Ik ben het Mr. Morgan, fluisterde de vreemde bezoeker, John Templar. Ik durfde niet in mijn ware hoedanigheid naar U toekomen en heb mij derhalve bediend van een vermomming, welke, naar ik tot mijn genoegen bemerkte heb, alleszins misleidend is.

— Mr. Templar, riep de millionnair verwonderd uit, neen, maar, ik zou U nooit herkend hebben. Het is dat Uw stem mij overtuigt, anders zou ik het niet willen geloven.

Templar nam in een fauteuil plaats en beduidde zijn gastheer hetzelfde te doen.

— Ik kon naar aanleiding van het telefoongesprek, dat ik ongeveer een uur geleden met Ophelia gehad heb. Zij vertelde mij, dat U vanmorgen met de eerste post een nieuwe uitnodiging van het Syndicaat des Doods hebt ontvangen. Zou ik die brief eens mogen zien, Mr. Morgan?

— Ja, natuurlijk, antwoordde de Amerikaan.

Hij stak zijn hand in de zak van zijn colbert en haalde er een langwerpige enveloppe uit, die hij Templar overhandigde. Deze nam het couvert aan, nam er een vel papier uit en las:

„Geachte Heer Morgan,

Wij zijn zo vrij om aan te nemen, dat U inmiddels tot andere gedachten bent gekomen en thans bereid zult zijn aan onze eisen te voldoen. Morgenavond om precies elf uur verlaat gij Uw huis aan Park Side Avenue in gezelschap van 'n lederen actetas waarin zich vijftig duizend dollar bevinden in coupures van honderd. U begeeft zich te voet naar het begin van River Side Avenue, waar U een taxi neemt naar Grant's Tombe. Daar stapt U uit en zendt de taxi weg, waarna wij het geld van U in ontvangst zullen nemen. Mocht U bij ontvangst van dit schrijven soms nog twijfelen of U al dan niet aan onze eis gehoor zult geven, in de loop van de dag zult U ongetwijfeld tot andere inzichten komen. Wij willen er niet eens meer op aandringen, dat U de politie er buiten houdt, aangezien wij Uw rotsvast vertrouwen in dit overheidsapparaat niet wensen te schokken. Stelt U dus gerust Hoofdinspecteur Bishop van deze brief en de inhoud daarvan op de hoogte en brengt U hem onze hartelijke groeten over. Hij zal U ongetwijfeld te allen tijde gaarne van dienst blijven.

Tot morgenavond dus, Mr. Morgan, en... telt U de biljetten alstublieft goed; dit bespaart ons de moeite van een contrôle.

HET SYNDICAAT DES DOODS".

— Wat denkt U er van, Mr. Templar? vroeg de millionnair toen de avonturier met lezen klaar was.

Templar vouwde de brief dicht en stak hem in zijn zak. Vervolgens plaatste hij de vingertoppen tegen elkaar en antwoordde:

— Mr. Morgan, deze brief laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Zij spreekt als het ware voor zich zelf, al zijn er ook enkele passages, waarvan de diepe achtergrond nog niet geheel tot mij doordringt. Bijvoorbeeld, zij schrijven „in de loop van de dag zult U ongetwijfeld tot andere inzichten komen". Wat kan dit betekenen? Moeten wij soms nog een andere waarschuwing verwachten? Of slaat het alleen maar op het vertrouwen in Uw gezond verstand? A propos, U hebt hoofdinspecteur Bishop van deze brief reeds op de hoogte gesteld, niet waar?

— Ja, antwoordde Morgan.

— En wat was zijn reactie?

— Hij had niets anders verwacht, zei

hij, en drong er bij mij op aan mij strikt aan de orders te houden, met andere woorden, mij dus vanavond om elf uur met de tas met geld op weg te begeven.

— Maar U stopt toch zeker niet werkelijk die vijftig mille in Uw tas? Kranten zijn evengoed, zou ik menen.

— Hoofdinspecteur Bishop was van mening, dat wij niets aan het toeval mochten overlaten en stond er op, ter wille van zijn strategie zoals hij noemde, dat ik vijf honderd biljetten van honderd dollar in de tas zou stoppen. Ik behoefde niet eens de moeite te nemen om de nummers te noteren. Zijn mannen zouden er voor zorgen, dat de bende niet ver kwam met het geld. Wat blijft mij dus anders over dan de orders van het Syndicaat op te volgen?

— Hebt U dan zoveel liquide middelen in huis?

— Neen, maar ik heb mijn bankier reeds telefonisch opdracht gegeven, mij het bedrag in de gewenste coupures te laten brengen. Het kan ieder ogenblik hier gebracht worden.

— Ik vind dat Bishop wel een grote verantwoordelijkheid op zijn schouders neemt om dit spelletje inderdaad met gereed geld te spelen, Mr. Morgan. Ten slotte kost het hem geen cent, ook al wanneer de bende er in zou slagen het geld te bemachtigen. Maar U hebt het voor het nakijken. En wanneer ze deze vijftig mille binnen hebben, zullen ze gauw genoeg met een andere eis voor de dag komen.

— Maar kunt U dan niet wat doen, Mr. Templar, riep de millionnair radeloos uit. Jarenlang hebben de kranten vol gestaan over Uw avonturen, U hebt afgerekend met de grootste en gevaarlijkste misdadigersbenden. Staat U nu tegenover het Syndicaat des Doods met Uw handen in het haar?

— Dat niet direct, Mr. Morgan, maar ik moet het juiste ogenblik afwachten. We kunnen nu nog zo gehaaid zijn in het afrekenen met allerlei bendes, maar we moeten toch eerst een aanknopingspunt hebben. En dat mis ik voorlopig nog.

Er werd zachtjes op de deur getikt en iemand probeerde deze te openen, waarbij hij evenwel door de knip belet werd.

— Wie is daar? riep Morgan.

— Jones, sir, antwoordde de butler aan de andere zijde van de deur.

Templar sprong snel overeind, haalde de knip van de deur en deed hem open,

waarna Jones binnentrad, en een blik op de bezoeker wierp.

— Hoofdinspecteur Bishop is er om U te spreken, sir.

De millionnair keek even naar Templar, die nauwelijks merkbaar met het hoofd knikte en antwoordde dan:

— Laat hem maar binnen komen, Jones.

De bediende verdween en Templar liep snel op de Amerikaan toe en hield hem het naamkaartje waarmede hij aanvankelijk aangediend was, onder de neus.

— Franky Petshyle is mijn naam, en ik ben particulier-detective.

De millionnair knikte dat hij het begrepen had en Templar nam plaats op de bank naast de schouw, vanwaar hij zijn blikken richtte op de Vermeer, die er boven hing.

Hoofdinspecteur Bishop kwam met uitgestoken hand op Mr. Morgan toe en het leek, dat de man in een goede bui was, hetgeen de millionnair dan ook opmerkte.

— Ja, Mr. Morgan, antwoordde Bishop, ik geloof, dat het spel eindelijk gaat beginnen.

Onder het spreken van deze woorden had hij naar Templar gekeken, die achtere-loos zijn blikken door het vertrek liet dwalen.

— Oh, neemt U mij niet kwalijk, zei Morgan. Laat ik U even voorstellen aan mijn particulier detective, Mr. Franky Petshyle. Dit is hoofdinspecteur Bishop, Mr. Petshyle.

De beide manen knikten elkaar even toe en mompelden een onverstaanbaar „How-do-you-do”, waarna de inspecteur naast de pseudo-detective op de bank plaats nam.

— Zo, begon hij met een ietwat minder vrolijke toon in zijn stem. U hebt dus de hulp van een particulier-detective ingeroepen? Wel, laat ik U bij voorbaat vertellen, dat dat weggegooid geld is, Mr. Morgan, met alle respect voor Mr. Petshyle's mogelijke capaciteiten.

— Maar, inspecteur, merkte Templar verontwaardigd op, doch met een klank van sarcasme in zijn stem, wat brengt U op dat idee? Laten we eens aannemen, dat het geld wat Mr. Morgan aan mij spendeert weggegooid is — en nog wel bij voorbaat, zoals U zegt. Goed, maar de tijd, die Mr. Morgan aan nieuwsgierige politiemannen spendeert blijkt achteraf weggegooid te zijn. Of hebt U soms al enig succes geboekt in de vele weken, dat deze affaire hangende is.

— Mr. Morgan, richtte Bishop zich tot

de millionnair. Ik ben niet van plan met deze man in discussie te treden en ik gevoel me niet verplicht mijn werk door hem te laten becritiseren. Ik wilde U graag enkele ogenblikken spreken en wel onder vier ogen.

— Doet U geen moeite, inspecteur Bishop, antwoordde Morgan. Mr. Petshyle heeft in deze aangelegenheid mijn volle vertrouwen en wat U te zeggen of te vragen hebt, mogen zijn oren gerust horen. Tenslotte weten twee mensen meer dan één.

Het was duidelijk aan zijn gezicht te zien, dat Hoofdinspecteur Bishop zich helemaal niet met deze opvatting kon verenigen, maar aangezien hij Morgan niet kon verplichten die particuliere detective het huis uit te zetten, besloot hij de man te negeren en verder geen woorden meer over of aan hem te verspillen.

— Goed, zoals U wenst, Mr. Morgan. Om kort te gaan dan, ik kom naar aanleiding van ons telefonisch onderhoud van vanmorgen, waarbij U mij vertelde opnieuw een brief van het Syndicaat des Doods ontvangen te hebben. Uiteraard zou ik die brief wel willen hebben, ten einde deze door de dactyloscopische dienst te laten onderzoeken. Er is grote kans, dat wij door middel van het papier of het poststempel of het lettertype van de schrijfmachine op het spoor van de bende komen.

— Er is geen bezwaar tegen, dat U die brief ziet, inspecteur, antwoordde Morgan, ik geloof echter, dat Mr. Petshyle hem in zijn bezit heeft.

— Mr. Pet. . . . Petshyle?? riep de politieman verbaasd en geërgerd uit. Ja, maar, Mr. Morgan, wie is er nu eigenlijk met het onderzoek in deze zaak bezig, Mr. Petshyle of ik.

— Ik in ieder geval, antwoordde Templar met een glimlach, of U het eveneens bent weet ik natuurlijk niet. Uw bemiddeling heeft althans tot dusver nog geen vruchten afgeworpen, behalve dan, dat U alle brieven, di Mr. Morgan van het Syndicaat ontvangt komt ophalen. Het schijnt, dat U er een soort brieven-verzameling op na houdt. Maar, doet U geen moeite, ik zal die brief wel even door mijn dactyloscopische dienst laten onderzoeken, inspecteur.

— Mr. Morgan, wendde de politieman zich woedend tot de millionnair, ik ben niet van plan het onderzoek in deze zaak voort te zetten, indien ik op deze wijze op-

zettelijk en met Uw goedvinden tegengewerkt word. In mijn positie als hoofdinspecteur van de F.B.I., behoef ik me toch zeker niet de wet te laten voorschrijven door een willekeurige particuliere detective, en nog wel één, die ik helemaal niet van naam ken. U zult mij verplichten door mij openlijk Uw mening te vertellen: stelt U er prijs op, dat ik mij persoonlijk met deze zaak bezighoud, of geeft U de voorkeur aan deze man, deze. . . . eh. . . . Petshyle?

— Mijn beste Hoofdinspecteur, antwoordde Morgan gemoedelijk, ik zou zo zeggen, gaat U gerust met Uw werkzaamheden door, maar U kunt mij niet verbieden een particulier detective in de arm te nemen. Het zou niet de eerste keer zijn in de geschiedenis van de Verenigde Staten, dat een privé-detective een misdaad eerder tot klaarheid had gebracht dan de politie.

Templar stond van de bank op en wendde zich tot de millionnair.

— Mr. Morgan, het spijt me voor U, dat ik het ongenoegen van hoofdinspecteur Bishop heb opgewekt en ik zal mij gevoeligheidshalve terugtrekken. Wat wij besproken hebben blijft dus van kracht, niet waar? Wij zullen elkander wellicht vanavond bij Grant's Tombe ontmoeten.

Bij deze laatste woorden had hij de Amerikaan, onopgemerkt voor de politiemann, een knipoogje gegeven, dat Morgan met een blik van verstandhouding beantwoordde.

— Goed, Mr. Petshyle, antwoordde Morgan. Laten we hopen, dat de zaak eindelijk zijn beslag zal krijgen. Goeden middag.

Templar knikte zowel Mr. Morgan als hoofdinspecteur Bishop vriendelijk toe en verliet de salon, de deur achter zich sluitend. Hoofdinspecteur Bishop had natuurlijk niet anders verwacht, dan dat Mr. Petshyle via de hall naar de voordeur was gelopen om het huis te verlaten. Niets bleek echter minder waar.

Templar liep snel de brede trap op naar de eerste verdieping, waar hij zacht op iedere deur klopte, deze opende en een blik naar binnen wierp. Bij de vierde deur bleek hij succes te hebben. Maryse lag languit op haar bed met een nummer van „Vogue” in haar hand.

— Maar, meneer, riep ze uit, terwijl ze snel overeind sprong. Wie bent U en wat wenst U?

— Ik ben het, Maryse, John Templar, maak je niet ongerust.

— John?? Jij?? Gut, ja, ik hoor het aan je stem, maar wat zie je er vreselijk uit. Oh, wat griezelig.

— Je wilt me toch niet vertellen dat je in deze vermomming bang voor me bent!

— Nou, het is dat ik nu weet wie er achter die opgeblazen wangen zit, maar anders zou ik geen twee seconde met je in deze kamer zijn gebleven.

Templar glimlachte en ging op de rand van het bed zitten.

— Waar is Ophelia? vroeg hij.

— Ophelia? Heb je haar dan niet gesproken of gezien. Ik dacht wel dat ze naar je toe was gegaan. Ze verliet ongeveer een uur geleden het huis, of, misschien was het wel anderhalf uur, om je op te bellen vanuit een publieke telefooncel. Ze vertrouwde de lijn hier niet en dacht, dat alle gesprekken door de politie zouden worden afgeluisterd.

— En is ze sedertdien nog niet teruggekeerd?

— Neen, wat gek, hè? Zou je denken, dat er iets gebeurd is, John?

— 'k Weet het niet, antwoordde Templar in gedachten. Heb je telefoon hier op de kamer?

— Ja, daar naast de kaptafel.

— We moeten het er op wagen, Maryse.

Hij liep naar het toestel, draaide het nummer van zijn flat en wachtte tot iemand zou antwoorden.

— Hallo? klonk het na enige tijd. Het was de stem van Charles.

— Ik ben het, John. Heeft Ophelia jou soms opgebeld?

— Ophelia?? Neen. Waarom? Is er soms iets....

— Nu, dat weet ik juist niet, Charles. Ophelia verliet ongeveer anderhalf uur geleden het huis van haar vader, om mij vanuit een publieke telefooncel op te bellen. Sindsdien is ze nog niet teruggekeerd en Maryse heeft ook geen telefoontje van haar gekregen. Ik vraag me af... hoewel, anderhalf uur is nog geen eeuwigheid.

— John, riep Charles uit, ik voel, dat er iets mis gegaan is met Ophelia. Ik weet het zeker. Wat moeten we doen John? We kunnen Ophelia toch niet aan haar lot overlaten?

Templar scheen plotseling helemaal niet meer naar de woorden van zijn vriend te luisteren. Er was iets anders, dat zijn aandacht had getrokken. Hij had duidelijk ge-

hoord, hoe iemand ergens anders in huis een hoorn van de haak had genomen en nu meeluisterde. Zouden er soms spionnen in huis zijn?

— Nu, John, wat moeten we doen?

— Ik ben je zo dadelijk wel terug, Charles. Tot ziens.

En zonder verdere uitleg, hing hij op en wendde zich tot Maryse.

— Dit gesprek werd vanuit het huis afgeluisterd, Maryse. Zou Jones niet te vertrouwen zijn? Of één van de meisjes?

— Jones? Ik vind het wel een vreemd mannetje, als je het mij vraagt, John, maar....

Verder kwam ze niet, want plotseling werd de deur van de kamer opengeworpen en trad hoofdinspecteur Bishop het vertrek binnen, op de voet gevolgd door Mr. Morgan.

— Zo, zo, Mr. Templar, zei de hoofdinspecteur met een uitdagende blik in zijn ogen. Mister John Templar, alias Franky Petshyle, of omgekeerd misschien? Wat maakt Mister John Templar zich ongerust over Miss Morgan, hè?

— Is er iets met Ophelia gebeurd, Jo.. Mr. Petshyle? riep de millionair angstig uit.

— Zegt U maar gerust John, Mr. Morgan, viel de hoofdinspecteur hem in de rede, ik ben nu toch volledig op de hoogte. Mister Templar ik arresteer U verdacht van het leiderschap van het Syndicaat des Doods.

Op hetzelfde moment dat de politiemans deze woorden uitsprak had hij een pistool uit zijn jaszak gehaald, dat hij nu dreigend op de avonturier gericht hield.

— Maar, inspecteur, riep Morgan woedend uit. Ik vraag me af of U krankzinnig bent? Zelfs al zou Mr. Petshyle John Templar zijn, dan zou U hem toch niet er van kunnen verdenken, dat hij mij tracht op te lichten. John Templar, die het vorig jaar mijn dochter redde....

— Mr. Morgan, ik houd me aan de feiten en aan het feit, dat John Templar een man is, die door de politie van bijna alle hoofdsteden van de wereld gezocht wordt. Mr. Templar, bent U bereid zich over te geven en zonder tegenstribbelen mee te gaan naar het bureau?

— Ik denk er niet aan, Bishop, antwoordde Templar, die inmiddels al weer gelegenheid genoeg had gehad om van zijn eerste schrik te bekomen. Zolang U me met dat pistool in bedwang houdt kan ik

niet veel uitrichten, dat geef ik toe, maar wanneer U me naar het hoofdbureau wilt brengen, dan kunt U beter eerst een paar mannetjes met een overvalwagen laten aanrukken.

Hoofdinspecteur Bishop scheen Templar's mening wat dit betreft volkomen te delen en hij maakte aanstalte om naar het telefoontoestel te lopen.

— Een ogenblikje, hoofdinspecteur, hield Templar hem tegen. Was U het dus die mijn telefoongesprek af luisterde?

— Ja, en nog wel geheel bij toeval. Ik wilde één van mijn ondergeschikten opbellen toen ik plotseling iemand hoorde spreken, die later door een ander John genoemd werd. Ik behoefde toen maar even te combineren, Mr. Templar.

— Dan heeft U toch verkeerd gecombineerd, hoofdinspecteur.

— Wat bedoelt U daarmee? vroeg Bishop scherp.

Templar gaf geen antwoord. Een brede glimlach trok over zijn vervormde gezicht en met een vrolijke tinteling in zijn ogen richtte hij zijn blikken op de deur achter de politiemans.

Zijn plannetje was gelukt. Hoofdinspecteur Bishop had slechts een gedeelte van een seconde zijn hoofd omgewend om eveneens naar de deur te kijken, doch dit korte ogenblik was voor Templar meer dan voldoende geweest om zijn slag te slaan.

Hij wierp zich languit voorover op de grond en dook naar de benen van de hoofdinspecteur, die hij met grote kracht van elkaar duwde. Het lichaam van de man begon te wankelen en tuimelde languit over de vloer, zonder echter dat hij het wapen los liet.

Templar sprong overeind, greep de hand waarin het wapen geklemd was en draaide de hele arm met geweld achteruit, waardoor Bishop een doordringende kreet van pijn uitstiet. Het wapen viel met een slag op het tapijt en werd snel door Templar weggegrist en op de verslagen hoofdinspecteur gericht.

— Wel, wel, mijn waarde, het is jammer dat de president van de Verenigde Staten U niet even zo kon zien liggen. Het zou hem werkelijk een lachstuip bezorgd hebben. Sta maar op, Bishop. De rollen zijn even omgekeerd, hè?

Hoofdinspecteur Bishop kroop moeizaam en met bloed doorlopen ogen overeind. Het schuim stond hem op de dikke lippen

en zijn neusvleugels welfden gevaarlijk op en neer.

— Dat... dat... dat zal je wat kosten, Templar, siste hij buiten adem. Ik zweer je bij alles wat heilig is, dat ik jou op de elektrische stoel krijg. Al moest ik je er zelf op zetten.

Mr. Morgan en Maryse hadden het schouwspel, dat hoogstens een halve minuut geduurd had aanvankelijk met onrustige blikken gadegeslagen, doch allengs begon de veranderde situatie op hun lachspieren te werken en vooral Maryse had grote moeite om zich in te houden.

— En dat noemt zich een vriend van U, Mr. Morgan, brulde Bishop door. Ook U zult hiervoor verantwoording af moeten leggen. Ik wordt in Uw huis met Uw goeden vinden door één van de meest beruchte misdadigers neergeslagen en van mijn wapen beroofd.

— Het was aan U geweest dit te voorkomen, hoofdinspecteur, antwoordde Morgan. Tenslotte bent U van de politie en niet ik.

Templar had één en ander zwijgend aangehoord, doch voelde er helemaal niets voor om nog langer aan deze plaats gebonden te blijven, temeer daar het lot van Ophelia hem steeds onrustiger begon te maken.

Zonder een woord te zeggen liep hij achteruit op het telefoontoestel toe en belde een taxi op.

— Het spijt me, beste Bishop, dat ik je arm bijna uit het lid moest trekken, maar ik voelde er helemaal niets voor om als schietschijf te dienen, begrijp je. Wat je bewering betreft, als zou ik de leider zijn van het Syndicaat des Doods, je weet even goed als ik en iedereen, dat dit de grootste stommitieit is, die je ooit hebt uitgesproken. Als je één moment nuchter had doorgedacht zou je tot de conclusie zijn gekomen, dat ik eerder aan de kant van de politie sta dan aan die van het Syndicaat des Doods. Als vrij man kan ik U dus helpen op die momenten en plaatsen, waar Uw kennis tekort schiet.

— En ik kan je de verzekering geven, Templar, dat ik je binnen vier en twintig uur te pakken heb, ook al mocht je er thans in slagen te ontvluchten.

— Daar kunnen we altijd nog eens een volgende keer over debatteren, inspecteur Bishop, maar op het ogenblik heb ik geen tijd meer en zult U mij moeten excuseren.

Op hetzelfde moment ging de bel in het

huis over en Templar maakte aanstalte om naar de deur te gaan.

— Laat ik U in ieder geval verzekeren, Templar, dat ik niet zal uitkijken naar Franky Petshyle. Ik doorzie een vermomming namelijk onmiddellijk. Laat dat je gezegd zijn.

— Mijn dank voor de waarschuwing, Bishop. Tot ziens.

Hij opende de deur en liep achteruit de trap af, zijn wapen onophoudelijk gericht houdend op hoofdinspecteur Bishop, die hem langzaam gevolgd was over de gang.

Bij de voordeur stak hij het wapen in zijn zak, trok de deur open en botste pardoes tegen de man op, die had staan belen.

— Grijp hem, Andrews, het is Templar, gilde hoofdinspecteur Bishop van boven af.

Maar Templar had de situatie onmiddellijk begrepen en nog voordat Captain Andrews zijn revolver te voorschijn had gehaald, was Templar's vuist keihard en met een dreunende slag tegen de kaak van de politieman opgekomen, waardoor deze als een zoutzak in de armen van de avonturier zakte. Templar trok het lichaam achter de deur, sprong snel naar buiten en rende op één van de twee voor het trottoir geparkeerd staande politiewagens toe. Binnen een seconde had hij het portier geopend en was hij achter het stuur gesprongen en toen het hoofd van hoofdinspecteur Bishop om de deur kwam, was Templar al tweehonderd meter verder.

In een vaart van zestig mijl vloog hij Park Side Avenue af en liet de wagen op de hoek stoppen, waar hij uitstapte en hem onbeheerd achterliet. Snel liep hij de hoek om en wenkte een voorbijrijdende taxi, waarmede hij zich naar Times Square liet rijden. Hij liet de auto stoppen voor een bioscooptheater, rekende af en liep naar de cassa om een kaartje te nemen. Binnen een minuut verliet hij het theater weer aan de achterzijde, nam daar een andere taxi en liet zich naar zijn flat in de 42ste Straat rijden, waar hij precies een half uur nadat Captain Andrews het bewustzijn verloren had aankwam.

Toen Templar zijn flat binnenkwam traden zowel Charles en James hem reeds in de hall tegemoet. Op beider gezichten lag een uitdrukking van spanning en ongerustheid en het was duidelijk te zien, dat de mannen het laatste half uur hadden doorgebracht met het opperen van de meest

fantastische mogelijkheden met betrekking tot Ophelia's vermissing.

— John, ik zeg je dat Ophelia in handen is gevallen van het Syndicaat des Doods, begon Charles zenuwachtig. Waarom moeten die schurken toch iedere keer dat arme kind hebben? Zijn er geen andere vrouwen?

Templar was zwijgend naar de salon gelopen, waar hij zich in een fauteuil liet neervallen.

— Waarom? vroeg Templar. Wel, beste Charles, omdat Ophelia nu eenmaal de dochter is van de multimillionnair. Wat voor belang zouden die kerels er bij hebben, om één of ander dienstmeisje of serveuse uit een milkbar op te lichten. Haar ouders zouden niet in staat zijn een ton losgeld te betalen, maar de oude Morgan wel.

— Als ik die schurken te pakken krijg, mylord, begon James, dan zal ik ze één voor één met mijn eigen handen het laatste sprankje leven uit hun lichaam persen.

Templar proestte in lachen uit.

— Ja, vind jij het maar om te lachen, viel Charles boos tegen hem uit.

— Ja, Charles, James' wijze van opmerkingen maken is werkelijk vermakelijk, hetgeen natuurlijk niet wegneemt, dat de situatie daardoor niet vereenvoudigd wordt.

— Juist, als je daar maar aan blijft denken.

— Maar, ik doe niets anders, beste Charles, verdedigde Templar zich. We kunnen aannemen, dat Ophelia ontvoerd is. Ik belde je vanuit de kamer van Maryse op en hoofdinspecteur Bishop van de F.B.I., die juist bij Morgan zat, luisterde toevallig het gesprek af, toen hij zijn ondergeschikte Andrews op wilde bellen. Hij kwam onmiddellijk naar boven en arresteerde me als John Templar, omdat hij gehoord had dat jij me John noemde. Ik kon niet anders doen dan een robbertje met hem gaan vechten, waarbij ik zijn pistool afnam en het huis wilde verlaten. Toen ik de voordeur opentrok stond er een zekere Andrews voor de deur, die me juist, op Bishop's bevel, wilde vastgrijpen en ik was dus genoodzaakt ook hem buiten westen te slaan. Vervolgens ben ik met één van hun wagens weggereden, nam een taxi en nog één en kwam eindelijk hier aan. Je ziet dus, dat ik heus niet stil heb gezeten, maar intussen heb ik me bij de politie onmogelijk gemaakt.

— Nou, antwoordde Charles, dat is anders wel in overeenstemming met je gewoonte, zou ik zeggen. Je weet dat ik er persoonlijk altijd vóór ben geweest om de politie tot vriend te houden, maar jij hield er nu eenmaal eigen principes op na. Enfin, je bent nu dus weer eens zo'n soort vogelvrijverklaarde en de hele New Yorkse politie loopt inmiddels al naar je uit te kijken. Wel een prettig gevoel als je voortaan op straat loopt en je hoort plotseling een politiefluitje achter je.

— Dat is juist het spel, dat mij het meest amuseert, Charles. Het heeft een bekoring op zich zelf. Maar goed, in ieder geval kennen Bishop en Andrews mij alleen nog maar van naam en in mijn vermomming als Franky Petschyle, en daarom zal ik mij voor een ogenblik even terugtrekken naar de badkamer, om mijn oorspronkelijke gedaante weer aan te nemen. Door het gevecht is mijn vermomming namelijk nogal beschadigd.

Zonder op commentaar van zijn vrienden te wachten verliet hij de salon en begaf zich naar de badkamer waar hij een half uur later weer uit te voorschijn kwam, keurig gewassen en gekleed, en weer, als vanouds, in zijn gedaante van Sir Neville, alias John Templar.

— En nu zou ik wel eens van je willen horen, begon Charles weer, hoe je denkt Ophelia terug te vinden.

— Heb jij een idee? vroeg Templar.

— Ik niet, anders vroeg ik het je niet.

— Wel, ik heb er ook geen, luidde het antwoord van de avonturier. En ik vind deze aangelegenheid ook eerlijk gezegd van ondergeschikt belang, Charles.

— Wat zeg je?? riep de jongeman verbaasd en woedend uit. Van ondergeschikt belang durf je dit te noemen, wanneer Ophelia gekidnapt is?

— Luister nu eens, Charles, je maakt me gewoon nerveus met dat sentimentele geroutel. Ophelia is ontvoerd. Goed, dat is toch niet mijn schuld. En vanzelfsprekend zal ik haar terugvinden. Maar ik moet toch eerst weten waar ze zit? Ik kan toch niet heel New York ondersteboven keren?

— En heb je dan soms een idee om te weten te komen, waar ze gevangen gehouden wordt?

— Ja, dat heb ik wel, Charles, en als je me nu even niet in de reden wilt vallen zal ik het jullie vertellen.

Waarin Ophelia op iemands goed werkt en blijkt, dat de Woodpecker-Song nog voor andere doeleinden gebruikt kan worden, dan om Bonte-Avond-Bezoekers te vermaken.

Ophelia mocht zich geenszins beklagen over de behandeling, welke zij in het huis van het Syndicaat des Doods genoot. De man, die haar moest bewaken — Pocks was zijn naam — en die geen enkel ogenblik de kamer verliet waarin zij aan handen en voeten gebonden op een veldbed lag, bleek een aangenaam causeur te zijn. Alhoewel hij een lid was van het Syndicaat des Doods en er als plichtsgetrouw ondergeschikte van zijn „baas" niet aan dacht om het meisje te laten ontsnappen, zijn manieren en spraak getuigden toch van een zekere ontwikkeling.

Onmiddellijk na haar aankomst was zij door de drie mannen gebonden en op het bed gelegd, waarna Pocks met de bewaking belast werd terwijl zijn beide kameraden het huis weer verlieten.

Pocks had onmiddellijk met behulp van een spiritusbrander, een eenvoudig, doch alleszins smakelijke maaltijd gereed gemaakt, bestaande uit gebakken eieren met spek, geroosterd brood en koud lamsvlees.

Ondanks de pijnlijke situatie waarin Ophelia verkeerde, had zij haar eetlust de vrije baan gelaten en tot groot genoegen van Pocks was er geen kruimel overgebleven. De man had haar handen, welke hij voor het eten bevrijd had van de touwen, weer vastgemaakt en was begonnen te vertellen over zijn carrière.

Ophelia, die zich uiteraard minder om de carrière van Pocks dan wel om haar situatie bekommerde, had het gesprek heel handig op 's mans huidige werkzaamheden gebracht.

— Ik ben ten slotte toch in jullie macht, zei ze, en dat zal ik wel blijven ook, al vraag ik me af wat jullie van plan zijn met me te doen, maar je zoudt me best eens iets kunnen vertellen over jullie opdrachtgever. Wie is eigenlijk de baas van het Syndicaat des Doods?

— Ja, miss, antwoordde Pocks, terwijl hij met een afgepunten lucifer tussen zijn tanden zat te peuteren, als ik het wist zou ik het U toch niet vertellen, maar nu ik het niet weet behoef ik er niet om te liegen ook. Niemand van ons weet wie de

baas is, niemand heeft hem ooit gezien en niemand kent hem van naam.

— Maar zijn jullie dan niet gek om voor een onbekende man te werken?

— Och, wat komt het er eigenlijk op aan, miss. Hij betaalt ons goed en dat is de hoofdzak.

— Maar als er iemand iets verkeerd doet wordt hij vermoord.

— Nou, ja, dat kunnen we hem tenslotte niet kwalijk nemen. Hij doet dat zowel in zijn belang als in het onze. Hij is erg streng, maar ook erg eerlijk, we zijn nog nooit een cent aan hem te kort gekomen. Iedere Vrijdagavond krijgen we vast ons geld. En hij weet alles, miss. Het is werkelijk een genie, om het zo maar eens uit te drukken.

— Op Vrijdagavond, zeg je? Dat is dus vandaag? Komt hij altijd hierheen?

— Ja, miss. Om twaalf uur 's nachts ongeveer kunnen wij hem altijd verwachten en het gebeurt niet dikwijls, dat hij over tijd is.

— Maar hoe komt het dan, dat jullie hem niet zien?

— Wij zitten dan allemaal in de kamer hiernaast, waar U eerst binnengebracht werd, achter die tafel. Er branden drie kaarsen op, die door kartonnetjes zijn afgeschermd. Het licht valt dus niet in de uiterste hoek van de kamer en daar is juist de deur, waardoor hij binnenkomt en waar hij blijft staan. Het geld werpt hij dan altijd naar de tafel.

— Maar hoe zijn jullie dan eigenlijk met hem in contact gekomen?

— Door een zekere Austin. Die Austin kende hem wel, maar heeft nooit iets tegen ons verklapt en toen hij de bende bijeen gebracht had, werd Austin vermoord.

— ...waardoor hij nooit meer zou kunnen vertellen wie de baas was, niet waar? vulde Ophelia aan.

— Juist, miss.

— Maar stel nu eens, dat jullie gegrepen worden. Dan krijgen jullie toch allemaal een zware straf, dacht je niet. Maar je hebt veel kans dat de baas vrijuit gaat. Jullie zitten dus in de petoet en hij loopt er buiten. Vind je dat geen onprettig idee?

— Daar moet je nooit bij stilstaan, miss. Ook al kennen wij hem niet, toch loopt ook hij de kans gegrepen te worden.

— Zou je er niets voor voelen, Pocks, om mij te helpen ontvluchten. Je kunt ervan overtuigd zijn, dat mijn vader je goed zal betalen, meer dan de baas je in een

heel jaar geeft. Jij bent dan een rijk man, de politie kan de hele bende, baas inclusief, oprollen en jij bent meteen vrij.

Pocks schudde langzaam, maar resoluut het hoofd.

— Neen, miss, antwoordde hij. Ik kan wel begrijpen, dat U er graag tussenuit wil, maar dat zult U toch zelf moeten proberen, hoor. Ik verleen daartoe geen medewerking. Ziet U, miss, ik ben wel een boef, hè? Ik zal gerust ergens een kraak zetten of iemand een blauwe boon door zijn pens jagen, maar een verrader ben ik niet. Al zou U me honderd duizend dollar geven.

Ophelia zag, dat er op dit punt niets bij Pocks te bereiken viel en bleef enkele ogenblikken zwijgen. Was er dan werkelijk geen mogelijkheid om uit deze kelder vandaan te komen? Hoe zouden John en zijn vrienden ooit dit huis kunnen vinden? Tenzij het hen gelukken mocht één van de bendeleden te volgen. Maar die kans was zo klein, dat zij haast de moed verloor.

— Vertelt U eens, miss Morgan, begon Pocks dan weer. Wat is die John Templar eigenlijk voor een man? U behoort toch tot zijn organisatie?

— Hoe weet je dat eigenlijk? vroeg Ophelia, die wel begreep, dat Pocks goed was ingelicht.

— Van de baas, miss. Ik zei U al, dat hij alles weet.

— John Templar is een prachtkerel, was Ophelia's enthousiaste antwoord. Het is een man, die alles durft, die de grootste en gevaarlijkste misdadigersbenden evenals de machtigste politie-organisaties trotseert om zijn doel te bereiken, maar die nooit een mens zou doden, althans niet met opzet.

— Maar wat is zijn doel dan precies? Hij steelt toch ook?

— John Templar is een man, die gekant is tegen alles wat onrecht heet in de wereld. Waar hij merkt, dat de economische en materiële verschillen te groot zijn, neemt hij van de rijkaard om het de armen te geven. Ik kan je verzekeren, Pocks, dat John Templar al heel wat goeds heeft gedaan en al heel wat arme en noodlijdende mensen en kinderen gelukkig heeft gemaakt, zonder dat zij weten, wie hun weldoener is. En aangezien John Templar geen, door mensenhanden geschreven, wetten erkent, heeft hij een grotere bewegingsvrijheid dan de politie, en daarom

ook zal hij de leider en de leden van het Syndicaat eerder te pakken hebben dan de politie.

Pocks zat zwijgend de woorden van het meisje te overwegen.

— Maar U moet onze baas niet onderschatten, miss Morgan. Hij wist toch maar precies, dat U in verbinding staat met John Templar en dat hij weer in New York was.

— Dat is zo, antwoordde Ophelia, maar ik ben van mening, dat jullie baas te veel bewust is van zijn onschendbaarheid en te veel zal wagen als gevolg van een zekere overmoed. Dit zal hem, evenals zovele van zijn soortgenoten, ten val brengen, Pocks. Je hoeft me niet te geloven, maar denk er eens rustig over na. We kennen mekaar nu een uur of twee, we hebben heel gezellig met elkaar zitten babbelen en, ook al ben ik momenteel jouw gevangene en lig ik hier aan handen en voeten gebonden, hetgeen jij zou kunnen verhelpen, je bent me niet onsympathiek en ik geloof, dat je mij nu ook niet direct de kwaadste vindt. Maar, zou jij het kunnen zien, dat ik door één van jouw collega's vermoord werd, of, erger nog, zou jij mij kunnen vermoorden indien de baas het je opdroeg?

Pocks keek zijn gevangene zenuwachtig aan en in zijn ogen speelde een gloed van angst.

— Gut, neen, miss. Ik heb nog nooit een mens vermoord en helemaal geen vrouw.

— Maar toch weet je, dat de baas mij vandaag of morgen uit de weg zal laten ruimen. Of dacht je werkelijk, dat hij mijn vrijheid terug zou geven wanneer mijn vader eenmaal het losgeld betaald zal hebben? Ben je werkelijk zo naïef om dit werkelijk te geloven? Ik zou jullie toch meteen kunnen verraden aan de politie. Ik ken jou, je collega Finch en die ander, die me overmeesterde voor het huis van mijn vader. Dacht je dat ik zou blijven leven, indien ik er niet in slaag uit mijn gevangenis weg te komen?

Pocks gaf geen antwoord. Hij zat verwoed op de afgepunte lucifer te bijten, terwijl zijn blikken onophoudelijk door het vertrek dwaalden.

— Kom, Pocks, vervolgde Ophelia, wees een man, toon je riddelijkheid tegenover een weerloze vrouw en help me ontsnappen. Indien je wilt zal ik het voor laten komen alsof ik jou overmeesterd heb en je vastbinden. Ik beloof je, dat ik dit aan iedereen zal vertellen en niemand iets zeggen van de hulp, die je me geboden hebt.

Of, indien je wilt kun je ook met me meegaan en zullen wij jou beschermen tegen de baas en je collega's. Mijn vader zal je rijkelijk belonen, Pocks. Nu, doe je het?

Pocks stond van zijn stoel op en begon zenuwachtig het vertrek rond te lopen. Het was duidelijk te zien, dat de man in tweestrijd was met zijn eigen ik, dat hij twijfelde. Aan de ene kant mocht hij het meisje graag, hij vond het erg, dat ze gebonden gevangen werd gehouden en hij wist ook wel, dat ze niet lang meer zou leven wanneer zij er niet in slaagde vrij te komen. Maar aan de andere kant doemde de onzichtbare gestalte van de baas voor hem op; hij hoorde zijn zachte, koude stem, duidelijk alsof hij in zijn oor fluisterde. Hij voelde de koude handen van de baas om zijn hals, hij snakte naar adem, die hem werd afgesneden.

Plotseling draaide hij zich om en bleef voor het bed staan.

— Neen, riep hij uit. Ik doe het niet, hij zal me vermoorden, ik ben geen verrader. Ik smeeke het U, laat me met rust, miss. Vraag het niet meer, ik durf het niet te doen.

Ophelia keek de man met een blik van medelijden aan. Was het niet zo, dat Pocks een gevangene was van zijn eigen geweten, dat hem begon te kwellen, onmiddellijk nadat iemand een gevoelige snaar had geraakt, die nog lang na zou vibreren?

— Pocks, zei Ophelia plotseling, ik heb het gevonden. Ik zie, dat je in principe bereid bent me te helpen en daarom wil ik je een zeer billijk voorstel doen, waarbij ieder gevaar voor jou uitgesloten wordt. Is er hier telefoon in huis?

— Ja, op de eerste etage, miss.

— Goed, Pocks. Je maakt mijn touwen los en we gaan samen naar boven. Je moogt me gerust met een revolver in bedwang houden, maar bovendien geef ik je nog mijn woord van eer, dat ik niet zal trachten te ontsnappen. We gaan dus naar boven en ik bel John Templar op. Ik geef hem alle inlichtingen, zodat hij dit huis vanavond zal weten te vinden. Hij pleegt er dan een overval en zorgt er voor dat jij en ik onmiddellijk naar zijn flat overgebracht worden, terwijl hij de hele bende met de baas laat inrekenen.

— Ja, antwoordde Pocks, ik doe het, miss. Zegt U maar tegen John Templar, dat hij vannacht om twaalf uur hier moet zijn en dan het huis aan de achterzijde betreden. Daar is een kleine ingang naar

het sousterrain waar de baas altijd door komt.

Pocks maakte snel de touwen los en leidde het meisje naar de eerste verdieping, waar zij in een kaal gemeubileerd vertrek een ouderwetse telefoon vonden.

Na enige tijd gelukte het Ophelia de verbinding tot stand te brengen en klonk John's stem door de hoorn.

— Ik ben het, John, Ophelia. Luister goed. Ik word gevangen gehouden in een huis bij de East River. De bewaker is op mijn hand en heeft me toestemming gegeven je te waarschuwen. Kom vanavond om twaalf uur naar dat huis en ga het aan de achterkant door een klein deurtje, dat naar het sousterrain leidt, binnen. Om die klok zal je daar de hele bende plus de leider vinden. Mijn bewaker, Pocks heet hij, moet je echter in veiligheid brengen, zodat hij niet in handen van de politie valt.

— Waar is het precies? vroeg John.

Ophelia wendde zich tot Pocks en gaf de vraag door.

— East River Drive 273, miss Morgan.

— Hallo, John, het is hier East River Drive 273. Komen jullie alle drie?

— Daar kun je zeker van zijn, Ophelia. Houd je taai tot zolang en tot straks.

Ophelia en Pocks keerden weer terug naar de kelder, waar het meisje weer op het bed ging liggen en door haar bewaker gebonden werd. Toen begon een lange periode van angstig wachten.

John Templar deelde zijn vrienden de inhoud van het telefoongesprek met Ophelia mede en het hoeft geen betoog, dat het gezicht van Charles, evenals dat van James trouwens, onmiddellijk opklaarde. Hun ogen spraken nieuwe hoop uit, maar tevens wraak.

— De ontknoping nadert dus langzamerhand, jongens, zei Templar, terwijl hij met zorg een sigaret opstak. Ik wilde jullie nu het volgende plannetje voorleggen. Om twaalf uur precies moeten we dat huis aan East River Drive binnendringen en wel nadat wij ons vergewist hebben, dat alle benedeleden en de leider zijn gearriveerd. Jullie blijven tot half twaalf thuis en rijden samen in de wagen naar de hoek van East River Drive en Wallstreet, waar jullie op mij blijven wachten.

— En wat ga jij dan doen? vroeg Charles.

— Ik zorg dat ik tegen elf uur in Park

Side Avenue ben, om het huis van Mr. Morgan in het oog te houden. Ik ben er namelijk van overtuigd, dat Morgan daar van zijn actetas beroofd zal worden en niet bij Grant's Tombe, zoals in die brief van het Syndicaat des Doods stond.

— En wil je dat voorkomen?

— Juist.

— Helemaal alleen, mylord? vroeg James verbaasd.

— Helemaal alleen, James. Eén man is tenslotte voldoende om Morgan het geld afhandig te maken, maar laten we aannemen dat het er twee zijn, die neem ik dan ook nog wel voor mijn rekening.

— Maar ik zie werkelijk niet in, John, waarom je niet met ons meegaat naar het huis aan East River Drive. Ik neem aan, dat die kerels wel met het geld daarheen zullen komen om dit aan hun baas over te dragen.

— Ik hou altijd rekening met de menselijke zwakheid, Charles. Een man, die een andere man vijftig duizend dollar afhandig maakt en dit aan zijn baas moet geven komt allicht in de verleiding, om er met het geld vandoor te gaan en zijn baas en collega's in de steek te laten. Het zou waarlijk niet de eerste keer zijn, dat zoiets voorvalt. En daarom ga ik naar Park Side Avenue teneinde te voorkomen, dat we van die vijftig mille nooit meer een cent terugzien.

— Goed, antwoordde Charles. Wij zullen om half twaalf hier weggaan en op de hoek van East River Drive en Wallstreet op je blijven wachten. Maar stel nu eens, dat je er om twaalf uur nog niet bent.

— Dan doen jullie het werk alleen. Jullie dringen het huis binnen, zorgen er voor, dat Ophelia en die Pocks onmiddellijk verdwijnen en verwittigen de politie, die dan de bende in ontvangst kan nemen. Maar, ik ben heus niet van plan dit toneelstuk mis te lopen, hoor, want ik ben even nieuwsgierig om te weten wie er achter de schermen aan de touwtjes van het Syndicaat des Doods trekt als jullie.

Captain Andrews kwam het vertrek van zijn chef hoofdinspecteur Bishop, binnen en ging zwijgend in de armstoel zitten, die voor het zware bureau stond.

— Ik heb je geroepen, Andrews, begon de hoofdinspecteur, teneinde nog eens voor de laatste maal alle plannen voor vanavond door te nemen. Hoeveel mannen

heb je bij Grant's Tombe geconcentreerd?

— Sedert vanavond zes uur is het hele plein door ongeveer veertig detectives en agenten in burger bewaakt, terwijl Luitenant Bradley en Luitenant Simmons van het Emergency Squad (Nood-Brigade), de leiding hebben.

— Weten ze precies hun instructies?

— Ja, sir. Ik heb ze een half uur geleden nog gecontroleerd.

— En je gaat zelf ook naar Grant's Tombe niet waar, Andrews?

— Ja, sir, vanzelfsprekend. Komt U zelfs ook nog?

— Ja, ik ben van plan zelf tegen ongeveer half elf me ergens verborgen op te stellen teneinde de actie gade te slaan. Het lijkt me evenwel verstandiger, dat ik geen contact met je op neem, aangezien dit eventuele leden van de bende zou kunnen opvallen. Ik weet niet of ze mij of jou kennen, maar we kunnen beter niets aan het toeval overlaten, vind je ook niet, Andrews?

— Zeer juist, sir. In een garage langs de Hudson rivier heb ik sedert vanmorgen vroeg zes overvalwagens gestationneerd. Ik geloof wel, dat die voldoende zullen zijn om onze mensen met de gevangenen benedeleden naar het bureau over te brengen.

— Heb je nog niets kunnen ontdekken met betrekking tot de ontvoering van Miss Morgan? De oude Morgan is stapel van angst en hij schijnt maar al te bereid te zijn om de te vragen losprijs te betalen.

— Ik heb niets kunnen ontdekken, sir. Maar ik heb al mijn hoop op vanavond gezet. Ik ben er van overtuigd, dat we door een paar benedeleden te pakken de hele „gang” in handen krijgen, alsmede de leider en Miss Morgan kunnen bevrijden.

— En Templar? vroeg de hoofdinspecteur verder. Heb je kunnen uitvissen waar hij woont?

— Neen, sir. Maar ik beloof U, dat ik hem die tik betaald zal zetten. Ik heb al veel meegemaakt, sir, maar ik ben nog nooit door een boef K.O. geslagen.

— Ik heb zo'n idee, dat we Templar tegelijk met de hele bende in kunnen rekenen, Andrews.

— Bent U er werkelijk van overtuigd, dat hij de leider is van het Syndicaat des Doods?

— Absoluut zeker, Andrews. Jij dan niet?

— Ik weet het niet, sir. Er zijn sommige

dingen, die volgens mij het tegendeel bewijzen.

— Wat dan wel? Volgens mij staat zijn leiderschap van het Syndicaat des Doods als een paal boven water.

— In de eerste plaats zijn vriendschap met Miss Morgan. Indien hij werkelijk de leider was van het Syndicaat des Doods, waarom concentreert hij zijn aandacht dan niet op een andere millionaire in plaats van juist op Morgan, de vader van zijn vriendin? Vrij onlogisch vind ik dit. In de tweede plaats is John Templar bij de politie van de gehele wereld bekend als een misdadiger, doch niet als een van moraal en geweten ontblote boef. Hij steelt, breekt in, haalt desnoods de Bank van Engeland leeg, maar hij zal niet een tegenstander in koele bloede vermoorden. Misschien heb ik ongelijk, sir, maar het wil er tot nu toe nog niet bij mij in.

— Enfin, antwoordde de hoofdinspecteur, ik heb zo'n idee, dat je zeer binnenkort wel tot andere gedachten zult zijn gekomen. Laten we afspreken, dat we elkaar na de actie weer hier ontmoeten, zo tegen een uur of twaalf, hè? En, Andrews, pas vooral goed op het geld van Mr. Morgan.

— Alsof het mijn eigen spaarpot was, Sir.

Toen verliet Andrews het vertrek van zijn chef, nog steeds in gedachten verzonken en zijn hersens pijnigend over het probleem Syndicaat des Doods-John Templar.

Het was tien uur in de avond toen John Templar als een schim de hoek van Park Side Avenue omsloeg en snel, doch onhoorbaar langs de huizenkant in de richting van de woning van Morgan liep.

Vanuit het zuidoosten blies een kille, vochtige zeewind de stad binnen en deed een eenzame wandelaar huiveren en dieper in zijn jas wegduiken. Templar keek in het voorbijgaan door de vensters van de diverse huizen binnen. Er zaten groepjes mensen rond de schouw of aan een tafel, te bruiden, te lezen of te dommelen in een gemakkelijke fauteuil. Er straalde met het licht warmte naar buiten, een sfeer van vrede en gezelligheid, welke een huiselijke haard zo dikwijls typeren.

Maar ook al zagen Templar's ogen deze vredige toneeltjes, zij drongen niet door tot in zijn hersens, die bezig waren met dingen, waarover men rond de huiselijke

haard in het midden van een familiekring niet placht te spreken. Hij versnelde zijn pas een weinig en tuurde de avenue af. Op de hoek stond een auto met gedoofde lichten. De mist bezorgde de electricische straatlantaarn een soort van aureool.

Waar hij nu liep bevonden zich kleine tuintjes voor de statige herenhuizen. Ze werden afgescheiden door zware, bronzen hekken met twee openslaande deuren erin, waarop een brievenbus en een electricische bel aangebracht waren. Templar hief het hoofd even op en luisterde aandachtig naar een geluid, dat hij meende te horen.

Het volgende huis was dat van Morgan. Nergens ontdekte hij verdachte personen, die op de komst van de millionair stonden te wachten. Zou zijn voorgevoel hem dan toch bedrogen hebben? Zou men Morgan dan werkelijk helemaal naar Grant's Tombe aan het andere eind van Manhattan laten komen om hem daar, onder de ogen van het politiecordón, de tas met krantenpapier uit de handen te rukken?

Maar die wagen die daar geparkeerd stond? Die zou het eigendom van de bende kunnen zijn, terwijl de mannen misschien ergens in een voortuintje in een hinderlaag zouden liggen.

Zonder op te zien liep hij Morgan's woning voorbij. Er straalde nergens licht naar buiten en hij vroeg zich af wat Morgan op dat moment zou uitvoeren en of Maryse zich reeds ter ruste zou hebben begeven. En toch zou hij haar moeten spreken.

Hij liep nog twee huizen verder en sloeg dan zonder om te zien het hek van een voortuintje binnen, terwijl hij zich onmiddellijk achter de hoge heersters die voor de muur van het huis geplant stonden, terugtrok.

Meer dan vijf minuten bleef hij roerloos zitten en luisterde met geoeffend oor naar ieder geluid, dat tot in zijn schuilplaats doordrong.

Toen zijn linkerbeen begon te slapen en gevoelloos werd, terwijl het bekende prikkelgevoel hem danig begon te hinderen kwam hij voorzichtig overeind, en liep voetje voor voetje naar het tussenhek, dat deze tuin van diens buurman scheidde. Andermaal legde hij zijn oor te luister, en toen alles stil bleef greep hij het hek met beide handen vast, plaatste eerst zijn linker en dan zijn rechter voet op de dwarspijlen en hees zich verder omhoog. Na enkele ogenblikken zat hij boven op de

puntige uiteinden van het bronzen smeedwerk, verscholen achter een lage boom met dik bladerdek, waarvan Templar het soort niet thuis kon brengen.

Geruisloos liet hij zich zakken in de tuin en sloop voorzichtig langs de zijgevel naar de achtertuin, welke aan die van Morgan's huis grensde.

Hier vond dezelfde vertoning plaats. Templar hees zich omhoog, sloeg zijn benen over het hek en liet zich aan de andere zijde onhoorbaar vallen. Onmiddellijk dook hij weg achter de struiken en bepaalde zijn volle aandacht op het brede, doch uiterst lage raam, dat toegang gaf tot het sousterrain, beneden de parterreverdieping.

Terwijl geen enkel geluid aan zijn gespannen gehoor ontsnapte, haalde Templar enkele werktuigen uit de jas van zijn zak en concentreerde zich enkele minuten volledig op het werk, dat hem toegang tot het huis zou moeten verschaffen. Het zou krankzinnig geweest zijn om te telefoneren, evenals het huis door de brede voordeur boven aan de stoep te betreden. Alhoewel hij geen zekerheid had, dat de beneden reeds ter plaats aanwezig waren, toch wenste hij geen onnodig risico te nemen. En waarom de gemakkelijkste weg te nemen, wanneer er een moeilijker was?

Hij plaatste een klein, rubber zuigertje, dat hij te voren even met zijn tong bevochtigd had, tegen de ruit. Vervolgens haalde hij een van een scherpe diamant voorziene glassnijder te voorschijn, waarmee hij een cirkel op de ruit beschreef. Hij borg de snijder weer weg en trok aan het zuigertje, dat onmiddellijk meegaf en een ronde schijf glas met zich meenam. 't Zuigertje verdween weer in Templar's zak, het stukje glas werd voorzichtig zo ver mogelijk van het venster gelegd en toen stak hij zijn arm door de ontstane opening om de knip van het venster los te trekken.

Hij kende de ruimte van het sousterrain weliswaar niet, doch het zou al heel raar moeten lopen indien hij niet via de één of andere trap in de hall zou weten te komen.

Het was hem gelukt het raam te openen en niet zonder moeite werkte hij zijn goed geproportioneerde lichaam door de lage opening naar binnen. Het raam sloot hij veiligheidshalve weer achter zich en met zijn beide handen tastend voor zich uit, schuifelde hij door de onbekende omge-

ving in de richting waar hij ergens een deur of een trap hoopte te vinden.

Hij stootte zich achtereenvolgens aan een tafel, een kolenfornuis en een half openstaande kastdeur, waaruit hij begon te concluderen, dat hij zich in de keuken bevond. Na enig rondlopen vond hij eindelijk een deur, die hij opende en zijn been naar voren plaatste, doch bijna onmiddellijk waarschuwde zijn zesde zintuig hem voor een dreigend gevaar. Hij hield zich behoedzaam aan de deurpost vast en tastte met zijn voet in de donkere ruimte voor zich. Zijn plotselinge ingeving bleek niet van waarheid ontbloot te zijn. De deur, welke hij geopend had, bleek toegang te geven tot een kelder en hij vroeg zich af wat voor een geluid hij gemaakt zou hebben wanneer zijn lichaam met een slag op de betonnen vloer daar beneden terecht zou zijn gekomen.

Snel sloot hij de deur en vond onmiddellijk een andere, die ditmaal de gang achter zich had, welke hij gezocht had. Er brandde hier een blauw spaarbrandertje, waardoor hij zijn omgeving althans kon overzien. Op de helft van de gang bevond zich een trap, die naar boven leidde en onmiddellijk liep hij die met drie treden tegelijk op. Bovengekomen opende hij een deur en stond achter in de grote, hoge hall van Morgan's kasteel. De lichten waren, op enkele nachtpitjes na, gedoofd, maar vanonder de deur van de salon kwam een streep licht vandaan.

Hij liep vooruit, tikte even op het houten paneel en deed de deur open.

— Templar? U hier? riep Morgan verbaasd uit.

De Amerikaanse millionair was bezig een aantal netjes opgevouwen kranten in een gele, lederen actetas te stoppen.

Templar lachte bij het zien van deze bezigheid en gaf de man een bemoedigend knipoogje.

— Dadelijk gaat het spel beginnen, Mr. Morgan, zei hij zachtjes. Bent U bang?

— Bang niet, maar wel ongerust over Ophelia, luidde het antwoord.

— Laat ik U dan vertellen, Mr. Morgan, dat U zich daar geen zorgen over behoeft te maken. Wat er precies plaats heeft gehad vertel ik U later nog wel eens, maar ik kan U wel zeggen, dat Ophelia ons vanmiddag opgebeld heeft en dat zij het uitstekend maakt. Binnen twee uur hoop ik haar in Uw armen te leggen. En nu moet ik Maryse nog even spreken. Is ze boven?

— Ja, ik geloof zelfs, dat ze al naar bed is, want ze heeft me een kwartier geleden goedennacht gezegd. Ga maar eens kijken.

Maryse bleek inderdaad op haar kamer te zijn, doch zij had zich nog geenszins ter ruste begeven.

— John, riep ze verrast uit. Wat is er? Toch niet weer iets mis?

— Neen, maar luister goed. Een kwartier nadat Mr. Morgan het huis heeft verlaten, dat is dus om kwart over elf, ga je eveneens naar buiten. Je probeert ergens een taxi te krijgen en je laat je naar de hoek van East River Drive en Brooklyn Bridge rijden. Onthoudt deze namen goed, je bent weliswaar nog nooit eerder in New York geweest, maar je spreekt voldoende Engels om je verstaanbaar te maken. Op de hoek van East River Drive en Brooklyn Bridge stap je dus uit en loop je de rivier langs in oostelijke richting, dat is dus van het Vrijheidsbeeld af, in tegenovergestelde richting. Op nummer 273 staat een huis, waarin Ophelia gevangen wordt gehouden en waar wij vanavond de mannen en de leider van het Syndicaat des Doods in handen hopen te krijgen. Stel je ergens verdacht op, doch zorg er in hemelsnaam voor, dat geen der mannen je ziet, want dan ben je voor de haaien, als je weet wat dat betekent. Charles en James zwerven daar ook ergens rond om die klok en ik kom zelf ook. Spreek echter niet met hen maar verberg je ergens in de buurt van het huis, zo echter, dat je ons signaal zult kunnen horen. Charles, James of ik zullen fluiten zoals de lach uit de Woodpecker-Song, je weet wel, dat Amerikaanse liedje waar jij zo dol op bent. We fluiten dus wanneer we je nodig hebben en je komt dan onmiddellijk naar de achterzijde van het betrokken huis. Vraag verder niets, want ik heb geen tijd meer, het is al over half elf. Alles begrepen?

— Ja, John, maar wees voorzichtig, hè?

HOOFDSTUK V

Waarin blijkt wat een voordeel het is, dat touw niet meer gerantsoeneerd is en verder nog wat gesproken wordt over bo-ter op de builen en promoties.

Templar verliet het huis van Morgan langs de weg, welke hij gekomen was, en weer in de voortuin van Morgan's naaste buur aangekomen, hurkte hij neer achter

de heersters, die tegen de gevel gedrukt stonden. Zijn polshorloge wees kwart voor elf aan en hij zou dus nog een kwartier moeten wachten.

Ieder geluid, dat de intense stilte verstoorde, nam hij in zich op en ging de oorzaak er van na. Hij hoorde hoe ergens een auto kwam aanrijden en stil hield. Hij hoorde zwakke voetstappen. Toen kwam er nog een auto aan, die wat dichterbij stopte. Weer drong het geluid van voetstappen tot hem door, doch plotseling hielden ze op. Het was weer stil in Park Side Avenue. De wijzers van zijn klokje kropen traag naar de elf en eindelijk, het scheen hem, dat hij minstens een uur had zitten wachten, ging de deur van Morgan's huis open, een brede lichtbundel viel naar buiten en de millionair daalde de treden van de stenen stoep af, terwijl de deur achter hem werd gesloten.

Hij droeg volgens afspraak de lederen actetas in zijn rechterhand en liep met kalme tred de tuin uit, het hek door en sloeg dan naar links. Templar hoorde hoe zijn voetstappen zich verwijderde en voorzichtig kroop hij vanuit zijn schuilplaats tevoorschijn. Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen en zijn gedachten volgden de millionair op zijn weg door de verlaten avenue.

Doch plotseling werd de nachtelijke vrede verstoord. Snelle voetstappen renden langs zijn schuilplaats, ergens sloeg de motor van een auto aan, er werden enkele deuren van huizen geopend en toen Templar zich gereed maakte om de straat op te rennen, teneinde de oude Morgan bij te staan, hoorde hij plotseling een stem, die hem verstijfd deed staan.

Hij zag hoe drie mannen zich op Morgan hadden geworpen, maar hij zag ook hoe uit enkele tuinen een zestal met revolvers gewapende detectives tevoorschijn sprongen, die de boeven trachtten te overmeesteren. De auto, die was komen aanrijden, bevond zich nu vlak voor het huis van Morgan. Door het portierraampje stak een machinegeweer; en plotseling braakte het wapen zijn verderfelijke vuur in de richting van het strijdtoneel.

Het machinegeweervuur werd evenwel onmiddellijk vanuit één der tuinen beantwoord. Enkele mitrailleurs, ongetwijfeld bediend door politieheden, schoten hun projectielen op de wagen af, die dwars over de weg bleef staan met stukgeschoten banden.

Toen realiseerde Templar zich de stem, die hij twee seconden geleden had gehoord en waarvan de echo nog in zijn oren naklonk.

— Handen hoog, Templar. Geen beweging of ik schiet.

— Wel, wel, zei hij dan, mijn waarde Captain Andrews van de F.B.I. Ik geloof, dat Uw mannen het zwaar te verduren hebben als ik zo die schieterij hoor.

— Geen onzin, Templar, je bent er bij. Ik geef je in overweging gedwee mee te gaan naar het bureau, waar we ons eens uit zullen spreken. In ieder geval heb je nog iets te goed voor die klap van vanmiddag en ik geloof wel, dat hoofdinspecteur Bishop verheugd zal zijn te vernemen, dat zijn voor gevoel, dat Templar de leider is van het Syndicaat des Doods, juist is gebleken.

Templar glimlachte en liet zijn armen wat zakken.

— Je bent een betreurenswaardige stumper, Captain Andrews, zei hij. Hij, die mij er van verdenkt de leider te zijn van het Syndicaat des Doods, stelt zich daardoor zelf candidaat voor dit leiderschap.

— Je kunt je op het bureau verdedigen. Vooruit, loop de straat door naar die wagen, die daar geparkeerd staat.

Templar gehoorzaamde en merkte, dat het gevecht inmiddels geluwd was. De bendeleden van het Syndicaat waren overmeesterd, terwijl de man, die met het machinegeweer geschoten had, zelf dodelijk getroffen in zijn wagen hing. Onder bewaking van drie detectives werd de grote avonturier naar het hoofdbureau van de F.B.I. overgebracht, waar hij werd binnengelaten in de kamer van Captain Andrews.

— Ga zitten, Templar, hoofdinspecteur Bishop zal dadelijk wel hier zijn. Templar gaf gehoor aan deze uitnodiging en liet zich in een stoel vallen, terwijl zijn gelaat een luchtige uitdrukking aannam.

— Zo, Templar, begon Captain Andrews, wij zullen eens praten.

— Dan heb je je toch deerlijk vergist, mijn waarde Andrews, luidde het antwoord van de avonturier. Jij kunt spreken, maar van mij krijg je niets te horen.

— Templar, Templar, je maakt het je zelf alleen maar moeilijker. Als zo dadelijk de hoofdinspecteur komt, zal je gedwongen worden te spreken. Wij hebben in Amerika nog zoiets als de "third degree", als je weet wat dat is.

— Al hadden jullie van mijn part de

"seventh degree" dan nog zou ik niet spreken zonder de tegenwoordigheid van mijn advocaten. Ik meen namelijk, dat het in de Verenigde Staten geoorloofd is, dat een arrestant zijn verklaringen aflegt in het bijzijn van zijn rechtskundig adviseur.

— Dat is ook zo. Hebt U die dan in New York? vroeg Captain Andrews enigszins verwonderd.

— Natuurlijk, luidde het antwoord. En als U mij gelegenheid geeft ze op te bellen, dan zullen ze binnen korte tijd hier zijn, althans één van de twee.

— Als U denkt, dat Uw advocaten zich om middernacht nog om U zullen storen, antwoordde Captain Andrews, dan kunt U van mij Uw gang gaan.

Templar keek op zijn horloge. Het was tien voor half twaalf.

— Mag ik dan misschien even in mijn zakagenda kijken?

— Gaat Uw gang, Templar. Wil ik hem uit Uw zak halen?

De politiemannam de agenda uit Templar's borstzak en de avonturier bladerde er enige seconden in. Toen bracht hij zijn handen bij het telefoontoestel, nam de hoorn er af en draaide „Adams 1442”.

— Met Messrs. Houston and Parker & Co.? Ja, U, prachtig, U spreekt met Franky Petshyle....

— Meneer U bent verkeerd verbonden, klonk Charles' stem door de hoorn. Het spijt me.... wat zegt U??? Franky Petshyle?? Ben jij het John?

— Ja, inderdaad, ik had weliswaar wel een afspraak met U voor morgenochtend, maar de heren van de F.B.I. hebben het wel een aardige afwisseling geacht om mij in hechtenis te nemen, verdacht van het leiderschap van het Syndicaat des Doods. Ik zou het dus op prijs stellen, indien U en Uw compagnon, of één van beiden naar het hoofdbureau kunt komen, omdat ik niet graag zonder tegenwoordigheid van mijn advocaten een verklaring tegenover de politie afleg. Begrijpt U?

— John, antwoordde Charles nerveus, terwijl hij de rol van Templar al doorzag, ben je dus gearresteerd en word je op het hoofdbureau vastgehouden? Moeten we je dus eventjes bevrijden?

— Ja, juist, ik zou U ten zeerste erkentelijk zijn, Mr. Houston. U zult begrijpen, in wat voor een netelige positie ik mij bevind. Vraagt U dan maar naar Captain Andrews, want in diens kamer logeer ik zo lang. Tot ziens, Mr. Houston.

— Wat zijn dat voor advocaten van U, Mr. Templar? Ik heb nog nooit van die kerels gehoord.

— Messrs. Houston and Parker & Co. zijn een paar jonge Engelse advocaten, die zich onlangs in de States hebben gevestigd, Captain Andrews. Het zijn zonen van oude studievrienden van mij, als U het precies weten wilt.

— Het zijn dan zeker advocaten voor vieze zaakjes, hè? Als ze tenminste bereid zijn John Templar te verdedigen. Of kennen ze U alleen maar onder dat pseudoniem van Franky Petshyle? Hoeveel pseudoniemen hebt U eigenlijk.

— Wel, mijn waarde Andrews, om U de waarheid te zeggen ben ik de tel kwijt geraakt. Maar, een andere vraag, Captain Andrews, waarom was U eigenlijk niet met Uw mannen bij Grant's Tombe? Dat was toch eigenlijk de plaats waar Mr. Morgan beroofd zou worden?

— Haha, Mr. Templar, U ziet, dat ik niet zo gemakkelijk om de tuin te leiden ben, hè? Neen, hoofdinspecteur Bishop was die mening wel toegedaan, maar op goed geluk heb ik op eigen initiatief gehandeld en ben naar Park Side Avenue gegaan, en.... zoals U zelf gezien hebt, niet zonder succes. Vier benedeleden en de leider zijn in onze handen gevallen. Wij zullen U straks wel confronteren met Uw benedeleden, in aanwezigheid van Uw advocaten.

Het gesprek ging nog geruime tijd in deze trant voort en eindelijk, na ongeveer een kwartier, diende een agent het bezoek van twee advocaten aan, Mrssrs. Houston and Parker.

— Goedenavond heren, begroette Charles de aanwezigen, terwijl hij een veelbetekenende blik op John's handboeien wierp. Hij liep, evenals James op zijn vriend toe, schudde zo goed en zo kwaad als het ging, de hand en stelde zich dan voor aan Captain Andrews. Charles schudde de politiemann hartelijk de hand onder een stortvloed van beleefdheden en James, die achteloos achter de Captain was gaan staan, sloeg plotseling zijn gespierde arm rond de nek van Andrews en legde zijn geweldige hand op diens mond.

Captain Andrews voelde zich op dat ogenblik als een mug onder de voet van een olifant. Hij worstelde wanhopig tegen de ijzeren greep, die hem totaal verlamde en op een wenk van James, leit Charles zijn revolver met een behoorlijke slag op het politionele achterhoofd neerkomen.

Andrew's lichaam werd plotseling slap en James liet hem zachtjes in de stoel neerkomen, waar hij roerloos bleef liggen.

Inmiddels was Charles al met de sleutels, welke hij van het bureau had weggegrist, op zijn vriend toegelopen en had deze binnen tien seconden uit diens handboeien bevrijd.

— En nu als de bliksem er vandoor, jongens, commandeerde de Grote Onbekende. We hebben nog twintig minuten om naar East River Drive te gaan.

— Ik vraag me af of Maryse al in de buurt is, merkte John op, terwijl hij de wagen door Wallstreet reed.

— Maryse? vroeg Charles verwonderd. Zou die dan ook komen? Waarom in vredesnaam?

— Je kunt nooit weten hoe we haar kunnen gebruiken, Charles, antwoordde de avonturier. In ieder geval kan zij Ophelia reeds naar huis brengen wanneer wij ons met de bende bezighouden. Ik heb met Maryse afgesproken, dat zij zich in de buurt van het huis zou verschuilen en dat wij haar een teken zouden geven, wanneer wij haar nodig mochten hebben. Een van ons gaat dan even naar buiten en fluit het bekende lachsalvo uit de „Woodpecker-Song”, dat Amerikaanse liedje, dat Maryse de hele dag loopt te zingen.

De wagen draaide Wallstreet uit en reed langs de East River naar het Oosten. In de omgeving van Brooklyn Bridge stapten de drie mannen uit, lieten de auto achter, en wandelden rustig verder de rivier langs in de richting van No. 273.

— We zijn wel erg aan de late kant, jongens en als we niet oppassen, lopen we straks de leider tegen het lijf. Kijk, dat huis daar, dat moet het zijn, want hier hebben we No. 267. Ik zou zeggen, dat we ons hier achter dit huis maar zo lang moeten verbergen totdat het twaalf uur is.

Geruisloos slopen de mannen langs een laag, uit één verdieping bestaand landhuis, dat ongeveer honderd meter van het betrokken huis verwijderd stond. Plotseling stond Templar stil en hield zijn vrienden tegen. Aandachtig hief hij zijn oor iets op en luisterde ingespannen naar een geluid, dat zijn trommelvlies had doen trillen.

— Pssst, hoorde hij weer. John.. Charles....

Templar pakte zijn vrienden bij de arm en duwde ze snel achter het huis.

— Dat was de stem van Maryse, fluisterde hij. Kom, vlug.

Achter het huis vonden ze de jonge Française, die reeds twintig minuten op deze plaats de wacht had gehouden.

— Heb je wat gezien? vroeg Templar.

— Of ik wat gezien heb? God, sinds Morgan dat huis verliet, heb ik de ene sensatie na de andere beleefd. Hij was nog maar nauwelijks de deur uit en ik stond achter de deur te luisteren of er brak een trommelvuur los, dat heel New York op zijn grondvesten deed trillen. Ik maakte me dodelijk bezorgd, vooral om jou natuurlijk, maar durfde niet te voorschijn te komen. Het was nogal gauw afgelopen en om precies kwart over elf ging ik weg. Ik sta hier precies vijf en twintig minuten.

— Heb je hier iets bijzonders gezien of gehoord?

— Er zijn tot dusver zes mannen dat huis binnengegaan. Verder is er niets gebeurd... stil... daar komt weer iemand..

De vier mensen achter het huis luisterden ingespannen naar de monotone stap van een langzaam voorbijgaande wandelaar, die zich in de richting van No. 273 bewoog. De man ging via het lage trapje de voordeur binnen en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Zonder dat de vrienden een woord wisselden wachtten zij op de komst van de leider, die tegen middernacht verwacht werd. Eerst dan zou het ogenblik gekomen zijn om het huis te betreden.

Om precies tien minuten over twaalf stopte er vlak voor het huis, waarachter zij stonden verscholen, een donkere wagen en stapte er een gedaante uit, die snel in de richting van het betrokken huis liep. Hij liep langs de zijkant naar achteren en verdween door het, door Ophelia aangeduide, deurtje naar binnen.

— Ik geloof, dat dát hem was, jongens, fluisterde Templar, terwijl hij vanuit zijn schuilplaats vandaan trad. We moesten maar voorzichtig naar het huis lopen en naar binnen proberen te komen.

Zwijgend liep men achter elkaar, Templar voorop, voorwaarts en hield achter het huis, naast de schroothoop stil om een ogenblik te luisteren naar eventuele geluiden, welke op onraad duiden.

Doch alles bleef stil. Slechts het kabelen van het water tegen de houten steigers was te horen.

Templar ging voorzichtig naar het deurtje en beduidde zijn vrienden hem te volgen. Zonder moeite draaide het open en men stapte de duistere ruimte in. Het was

er kil en vochtig, en nadat James als hek-
kensluiter de deur weer had gesloten, be-
vond men zich in een volslagen donkere
ruimte.

Templar haalde een lantaarn te voor-
schijn, welke hij aanknipte en de straal
met zijn hand afschermde. Zij bevonden
zich in een stenen kelder, waarin zich aan
het andere eind een deur bevond, welke
op een kier stond.

Voetje voor voetje, zonder het minste
geluid te maken schuifelden ze voort, de
deur door, een lange gang in, waarbij ze
langs verscheidene gesloten deuren kwa-
men in de richting vanwaar men een ge-
dempte mannenstem hoorde. Aan het eind
van de gang bevond zich een deur. Tem-
plar trad behoedzaam naderbij en legde
zijn oor tegen het paneel te luister, ter-
wijl hij zijn vrienden beduidde naderbij
te komen.

—...dus jullie zijn hopenloos tekort
geschoten in jullie taak, klonk de koude
stem van de leider door de deur heen. Al-
leen Keegan heeft weten te ontsnappen;
Wroe en Crichton gearresteerd en Forman
dood. Schitterend resultaat, hoor. De
politie heeft dus lont gekregen van onze
zaken en de boel in het honderd doen lo-
pen.

— Ik had de tas al te pakken, baas, zei
Keegan, toen wij plotseling door een stuk
of zes agenten werden overvallen. Forman
vuurde vanaf de wagen op ons en vanuit
één der tuinen heeft de politie hem gemi-
trailleerd. Ik weet trouwens niet eens
meer goed hoe het gegaan is, baas, maar..

— Ja, ja, houdt maar op met dat ge-
zwam, brak de leider zijn woordenstroom
af. Het blijkt, dat jullie niet deugen voor
dit werk. We hebben nog één kans om die
Morgan toch klein te krijgen. Zijn dochter
zit in de kamer hiernaast en wordt door
Pocks bewaakt. We zullen haar een vin-
ger afhakken en deze aan haar vader op-
sturen met het bericht er bij, dat, indien
hij niet onmiddellijk honderd duizend dol-
lar betaald, hij de andere stukken van haar
lichaam ook thuis krijgt, maar dan als een
door elkaar gegooid legpuzzel. Ik zal die
Morgan wel krijgen, en hoofdinspecteur
Bishop en Captain Andrews ook. Ik zal
persoonlijk met die twee smerissen afre-
kenen, weest daar maar zeker van.

Op dat moment wierp Templar de deur
van het vertrek open en stormde door zijn
vrienden gevolgd naar binnen, nadat hij
Charles opdracht had gegeven Ophelia in

één van de aangrenzende vertrekken te
bevrijden en haar door Maryse en Pocks
naar de wachtende wagen te laten bren-
gen.

De reactie van de inval was ongelooflijk.
Vanachter de tafel staarden acht paar ogen
naar de ongenode bezoekers, en de leider,
die zijn hand beschermend ophief tegen de
felle lichtstraal vanuit Templar's lantaarn,
drukte zich zo ver mogelijk tegen de muur
weg.

— Ik waarschuw iedereen, sneed Tem-
plar's stem door de stilte, geen domme
streken uit te halen en niet te trachten
zijn baas te hulp te komen. Jullie kunnen
daardoor je eigen positie alleen maar ver-
zwakken, en... bovendien zal ik niet na-
laten te schieten zodra ik een verdachte
beweging zie. Steek allemaal de handen
boven jullie hoofden.

Op dat moment kwamen Charles en
Ophelia het vertrek binnen, terwijl Pocks
enigszins verlegen in de deuropening
bleef staan.

— John, riep Ophelia verbaasd uit, zie
je dat... heb je gezien wie de leider is??

— Ja, Ophelia, ik heb het gezien, en ik
had er reeds lang een vermoeden van. En,
mijn waarde hoofdinspecteur Bishop, ik
geloof, dat U ook wel voelde, dat ik er een
vermoeden van had, hè? Hoofdinspecteur
Bishop van de F.B.I., alias de leider van
het Syndicaat des Doods. Ik zou wel eens
het gezicht van Captain Andrews willen
zien, als ik hem dit vertel, maar ik geloof,
dat ik het U beter aan hem kan laten ver-
tellen, vind U ook niet? Captain Andrews
zal er best iets voor voelen om promotie
te maken, temeer daar Uw functie nu toch
vrij komt.

Hoofdinspecteur Bishop hing futloos te-
gen de muur van het kale vertrek. Zijn
ademhaling ging zwaar en zijn ogen vlo-
gen als geladen atomen door zijn hoofd.

De verbazing, die deze ontmaskering op
de vrienden gemaakt had, bleef niet uit
op de leden van het Syndicaat, die elkaar
onderzoekend aankeken en niet goed meer
wisten waar ze aan toe waren.

Doch plotseling scheen Bishop zijn ze-
nuwen meester te worden. Hij richtte zich
van de muur op en zei tegen Templar:

— Je vergist je lelijk, Templar. Ik ben
helemaal niet de leider van het Syndicaat,
ik kwam er alleen maar achter waar Ophe-
lia Morgan gevangen werd gehouden en
ik besloot op mijn eentje de bende in te
rekenen.

— Vrij onlogische argumentatie, vind je ook niet Bishop? Neen, beste jongen, daar trap ik niet in. Je hebt het spelletje gespeeld en je hebt het glansrijk verloren. Wees althans ridderlijk en beken het en geef je over.

Bishop zonk weer terug in zijn vertwijfelde houding en gaf geen antwoord meer.

— Charles, wendde Templar zich tot zijn vriend, breng jij Ophelia naar de wagen met Pocks en rijdt de wagen vlak voor de deur, kom terug met het touw, dat we meegenomen hebben, opdat we de heren kunnen binden.

Charles verdween met de man en het meisje, terwijl James en Maryse de mannen begonnen te ontwapenen, hetgeen niet te veel moeilijkheden bood.

Na ongeveer tien minuten keerden zowel Charles als ook Ophelia en Pocks terug naar het keldervertrek gewapend met een bos dik touw, waarmede alle bendeleden en de leider stevig werden geboeid.

Vervolgens zette Templar zich rustig aan de houten tafel, haalde een stuk papier, enveloppe en vulpen uit zijn zak en begon kalm een briefje te schrijven, dat hij zorgvuldig dichtplakte en in zijn zak stak.

— En nu kan de laatste acte beginnen, jongens. Eens even kijken. Acht bendeleden, met de leider is negen en wij zijn met zijn zessen, dat is dus totaal vijftien. Zouden we allemaal in de twee wagens gaan, Charles?

— Twee wagens? vroeg de jongeman.

— Ja, de onze en die van de leider? Ik denk het wel, hè? Vooruit dan, vijf boeven gaan achterin de wagen van hun leider, Ophelia, Maryse en ik voorin, terwijl jij, Charles en James de andere wagen nemen met Pocks en de overige drie knapen en de leider. Pocks moet dan maar zolang temidden van zijn ex-collega's zitten. Voorwaarts!

De leden van het Syndicaat des Doods stevig met de handen op de rug gesnoerd en door een dik touw met elkander verbonden, liepen door de lange gang naar buiten en verdeelden zich volgens de richtlijnen van de Grote Onbekende over de twee wagens.

Om precies kwart voor één reden de beide auto's weg en stopten een kwartier later voor het hoofdbureau van de Federale Recherche, waar Templar en Charles de acht Syndicalisten met hun leider gelastten uit te stappen en als een kudde

schapen het bureau indreven, doch niet, nadat hij ex-Hoofdinspecteur Bishop de brief, welke hij in het huis had geschreven, met een speld op de borst had geprikt.

In de gang werden ze onmiddellijk door een aantal agenten tegen gehouden. Templar liep naar voren, knikte één der agenten vriendelijk toe en zei:

— Neemt U me niet kwalijk, dat ik zo'n vreemd ogenblik heb uitgezocht, maar zoudt U dit gezelschap aan Captain Andrews willen overhandigen. De verklaring hangt op de borst van die man....

— Maar.... maar.... maar.... dat is de hoofd.... de hoofdinspecteur.... stotterde de agent, wiens ogen de vormen aannamen van eendeneieren.

— Dat was hij, agent, maar op het ogenblik zal men hem alleen nog maar erkennen als de leider van het Syndicaat des Doods?

En toen draaide Templar zich om en liep de gang uit naar buiten.

— Maar wie bent U? vroeg de agent verbaasd.

Templar lachtte zoals in het liedje van de Woodpecker-Song.

— Ha-ha-ha-ha.... ik ben de Aartsengel Gabriël.

En toen sprong hij in de wagen, die onmiddellijk wegreed, terwijl de auto van de leider onbeheerd voor het bureau achterbleef.

— En wat nu, John? vroeg Maryse.

— Wat nu, vraag je? Kind, laat ik je vertellen, dat ik eerst eens heerlijk ga slapen. We nemen een paar dagen rust en vertrekken dan onmiddellijk met de „Hurricane”, die nog steeds op het particuliere vliegveld van Mr. Morgan op Long Island staat, naar Londen, want ik begin langzamerhand een beetje heimwee te krijgen.

— Zeg eens, John, begon Charles, ik kan er nog niet goed over uit, dat die Bishop de leider was van het Syndicaat des Doods. Zei je niet, dat je hem al eerder daarvan verdacht?

— Ja, inderdaad. In de eerste plaats kwam hij regelmatig die dreigbrieven bij Morgan weghalen, waarmede hij natuurlijk beoogde, dat deze nimmer in vreemde handen zouden vallen en zijn spoor zouden kunnen aanwijzen. Vervolgens was de leider van het Syndicaat te goed op de hoogte van hetgeen Hoofdinspecteur Bishop en wij uitvoerden, terwijl hij alle mogelijke moeite deed om Andrews te overtuigen,

dat ik de leider was. Bovendien had hij Andrews bevolen met zijn mannen naar Grant's Tombe te gaan, natuurlijk opdat de overval op Morgan ongehinderd plaats kon vinden, terwijl Bishop er bovendien bij Morgan herhaaldelijk op aandrang toch vooral geen kranten in zijn actetas te stoppen, maar vijf honderd biljetten van honderd dollar, terwille van zijn strategie, zoals hij het noemde. Kortom, al deze ogenschijnlijke onbelangrijke dingetjes heb ik gecombineerd en toen ik vanavond door Andrews gearresteerd werd kreeg ik zekerheid, dat Bishop de man was, die wij zochten. Zo zie je jongens, dat iemand het nooit lang volhoudt om van twee kanten te eten, met andere woorden, het blijft nooit onopgemerkt wanneer men een dubbel leven leidt.

De verbaasde agent, die de vastgekoppelde bendeleden in ontvangst had genomen, liet deze naar boven brengen en bracht ze met de brief van Templar de kamer van Andrews binnen, waar juist een politiedokter bezig was de levensgeesten van Andrews weer te doen terugkeren. Hij sloeg de ogen open en keek naar de vreemde optocht, die zo plotseling zijn kamer binnenkwam. Toen bleven zijn blikken rusten op zijn chef, Hoofdinspecteur Bishop.

Hij sprong overeind, liep op zijn chef toe en wilde hem uit diens touwen bevrijden, toen hij zich plotseling scheen te bedenken en onderzoekend naar de mannen keek, die het gevolg van de hoofdinspecteur vormden. Hij trok de brief van Bishop's borst af, opende haar en las:

„Mijn waarde Captain Andrews,

Ik hoop, dat de buil op Uw hoofd niet groot wordt, anders moet U er wat

boter op smeren. In ieder geval zal ik trachten het weer goed bij U te maken en zendt U derhalve bijgaand enkele monsters zonder waarde van het Syndicaat des Doods. U zult hierbij aantreffen de leider, ex-Hoofdinspecteur Bishop van de F.B.I., en zijn acht Syndicalisten. Ik hoop, dat ze U in de smaak zullen vallen. Tot wederziens waarde Andrews, en, sans rancune.

John Templar”.

Andrews streek even over de buil op zijn achterhoofd en glimlachte. Dan was zijn vermoeden toch juist geweest en had Bishop wel degelijk iets in zijn schild gevoerd. Hij was blij, hij kon wel lachen, doch hij moest tegenover de agenten zijn prestige bewaren.

— Breng de hele troep naar beneden en sluit ze in, beval hij.

Toen de deur achter de bende dichtviel, liet hij zich in zijn bureaustoel vallen en bekeek zijn gezicht in een zakspiegeltje. Hij knikte zichzelf vriendelijk toe en zei:

— Hoe maakt U het, hoofdinspecteur Andrews... hoofdinspecteur... die titel staat me wel aan, Captain...

Toen rinkelde de telefoon. Even verstrakte zijn gelaat, hij liet het belletje even doorklinken en greep dan de hoorn.

— Hallo? Captain Andrews hier!

— Ik hoop U binnenkort met Uw promotie te kunnen feliciteren, Andrews. U neemt het me wel niet kwalijk van die buil, hè' Spijt me geweldig hoor, maar pas vooral goed op Bishop. Zo zie je al weer, Andrews, een degradatie voor de één betekent een promotie voor een ander. Au revoir, Andrews...

— Hallo, Templar, luister eens....

Maar Templar had opgehangen en keerde terug tot zijn vriendenkring.

— En nu zou ik wel iets voelen voor een straffe whiskey, jongelui.

Over veertien dagen verschijnt no. 27

HET LOTUS MYSTERIE

Uitgave van UITGEVERIJ «JEDES» — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ «LIBRIS», Lange Beeldekensstraat 26 — Antwerpen.

CAVALIER DER DAMES!
AVONTURIER MET TEMPERAMENT!
SENSATIONEEL VEROVERAAR!
APOSTEL DER LIEFDE!
NOBEL GELUKZOEKER!
ONWEERSTAANBAAR MINNAAR!
VERLEIDER DER VROUWEN!
ADEMBENEMEND VECHTERSBAAS!

zijn „MEMOIRES" verschijnen in wekelijkse afleveringen van 32 pagina's, met prachtige illustraties, tezamen vormend 8 grote boekdelen, waarvoor de banden beschikbaar worden gesteld.
— No. 1 en 2 reeds verschenen. —

Verkrijgbaar bij alle Kiosken en Boekhandelaren

UITGEVERIJ *Jedes* ROKIN 174 — AMSTERDAM

VOOR BELGIË:
UITGEVERIJ „LIBRIS", - LANGE BEELDEKENSTRAAT 26 ANTWERPEN